Cine a compromis naţionalismul românesc după 1989? De George Bara (Napoca News)

Partea I

Întâi de toate, trebuie să vă mărturisesc că informaţiile pe care le voi publica în foileton la rubrica de editoriale ale Napoca News nu sunt nici produsul unei analize la rece, realizate prin frunzăritul de ziare şi nicio spălare de rufe în public, cu toate că trist eveniment recent m-a determinat să scriu aceste rânduri. Am intrat în lumea „militantismului naţionalist”, dacă pot să o numesc aşa, la vârsta de 19 ani, iar în acest an se împlinesc 8 ani de când am început să privesc lumea printr-un filtru aparte, pe care din păcate tot mai puţini români îl posedă.

Acum, la 20 de ani de la Revoluţie, mişcarea naţionalistă din România este poate mai slabă ca oricând. Într-o societate care se doreşte a fi cu adevărat democratică, este necesară reprezentarea pe plan politic, social şi chiar cultural, a tuturor opţiunilor cetăţenilor. Şi dacă am învăţat ceva în ultimii 9 ani, este că până şi cultura este un produs politic, fiind prin natura sa subiectivă, o formă de manifestare a spiritului omenesc permanent influenţat de ideologii, credinţe şi polemici politice. Românii încă simt şi trăiesc patriotic. Văd asta în fiecare zi pe stradă şi mă conving de acest lucru cu fiecare conversaţie pe care o port. Însă tendinţa europenistă, umanistă şi materialistă care ni se serveşte zilnic în presă şi de la cel mai înalt nivel, a reuşit într-o oarecare măsură să împingă sentimentele iubirii de ţară într-o zonă mai puţin ferită a sufletului românilor. A fost băgată la cutie. Dar asta tot nu explică cum România, la 20 de ani de la o Revoluţie anticomunistă, a ajuns să aibă un peisaj politic trist şi sărac: un mare partid de stânga, succesor direct al fostului PCR, un partid de tip gaşcă, cu origini în fost Securitate şi cu interlopi pe post de politicieni, un partid „liberal”, o umbră a fostei fosile PNL-iste şi un partid al minorităţilor. Este ironic să concluzionăm că Revoluţia din 1989 ne-a adus după 1989 comunişti, hoţi şi minoritari.

Şi totuşi lucrurile nu au stat tot timpul aşa. În 1990,

Uniunea Vatra Românească a avut 1 milion de membri. Clujul a avut un primar PUNR-ist timp de trei mandate. Vadim Tudor a ajuns în turul doi al alegerilor, a rezistat eroic în Parlament şi într-un moment dat făcea parte în Parlamentu European dintr-o uniune a naţionaliştilor europeni. În Cluj a existat chiar şi o bancă a patrioţilor, Banca Dacia Felix. Iar PNG-ul lui Becali, de „sorginte legionară” se plasa în locul 4 al preferinţelor românilor. Toate acestea sunt acum praf şi pulbere. Şi mai grav, nu a rămas nimic în urma lor. Naţionaliştii şi patrioţii care au ieşit în faţă în ultimii 20 de ani au dispărut fără să lase urme. Partidele şi organizaţiile lor nu au lăsat urmaşi. Nici ideologici, nici politici, nici financiari. În Cluj-Napoca nu se vede că timp de trei mandate a fost primar cel mai furibund naţionalist ardelean. Însă totul are o explicaţie.

Când am lansat publicaţia Napoca News am făcut-o şi dintr-un impuls experimental. Doream să vedem cum reacţionează Clujul fost „al lui Funar” la o publicaţie alternativă, cu mesaj naţionalist, însă totodată profesionistă şi europeană. Nu ne-a luat mult să descoperim că dintre zecile de mari patrioţi clujeni, care se loveau cu cărămida tricoloră în piept alături de Funar, nu numai că nu sunt interesaţi de un asemenea fenomen, dar că s-au căpătuit financiar şi activează politic alături de alte partide, care reprezintă orice în afară de interesul naţional. Este cazul lui Petru Călian, fost PRM-ist apropiat al lui Funar care a vizitat lumea întreagă pe banii primăriei clujene, şi acum este membru în PD-L, uitând parcă perioada de febrilitate patriotică. Şi exemplele pot continua, şi vor continua.

Însă de ce ne-a fost mai groază s-a şi întâmplat. Un „deşert” lipsit de orice iniţiativă şi acţiune patriotică, la nivelul politic şi economic, nu putea să existe după un asemenea boom pe unerist şi peremist din anii ’90. Ceva trebuia să fi declanşat extincţia patrioţilor de serviciu, asemeni dinozaurilor. Iar atacul de tip securist din partea preşedintelui Vetrei Româneşti, Ion Coja, alături de controversatul Victor Gaétan, ne-a dat „veriga lipsă”. O

lecţie de istorie care se repetă de când există lumea modernă. Ideologii folosite pentru controlarea maselor, manevre care vizează exclusiv interese materiale. Personaje cu trecut murdar care s-au erijat în mari patrioţi de serviciu, călcând pe cadavre susţinuţi de structuri statale şi oculte. Personaje care au monopolizat spaţiul public, autoerijându-se în exponenţii unui curent care era normal să reînvie după 50 de ani de comunist bolşevic, internaţionalist şi ateu. Mari „tribuni" care au amestecat naţionalismul curat şi european cu şovinismul cel mai gregar şi cu antisemitismul patologic. Păcălici în costume Armani care au bagatelizat şi compromis orice temă aproape de sufletul României profunde. Senatori care au devalizat bănci şi le-au vândut partenerilor din Israel, a căror credinţă şi istorie o batjocoreau în public. Europarlamentari care vorbeau despre sacralitatea familiei şi votau în PE legi pentru promovarea homosexualităţii în şcolile româneşti. Antimaghiari furibunzi care furau banii românilor prin scheme piramidale şi devalizau banul public pentru a se căpătui, făcând în acelaşi timp afaceri fără inhibiţii chiar cu maghiarii pe care îi înjurau.

Şi în tot acest timp, cei care credeau cu naivitate în renaşterea unei drepte naţionale şi creştine în România erau ţinuţi la fund, marginalizaţi şi chiar terorizaţi. Securitatea lui Măgureanu, numită modern SRI, şi-a făcut un obicei din a hărţui organizaţiile care nu erau „aprobate" şi nu funcţionau sub oblăduirea SRI sau nu făceau figuraţie în vreo schemă financiară de jaf naţional. Aşa s-a ajuns ca acum miile de deţinuţi politic ai regimului comunist să fie la fel de ignoraţi ca înainte de 1989. Aşa s-a ajuns ca rezistenţa legionară din munţi, fenomen unic în spaţiul Europei de Est care a marcat prima colaborare a României cu NATO într-o formă, să fie încă necunoscută. Sau zecile de mii de martiri care s-au prăpădit în temniţele comuniste să nu primească nici acum satisfacţia condamnării criminalilor. Şi tot aşa s-a ajuns ca termenul „naţionalism" să fie asociat imediat cu imaginea unui Vadim sărit de pe fix, a unui Becali incult sau a unui Coja veşnic în luptă cu

evreii. Aşa s-a ajuns ca încercări repetate de a coagula mişcări naţionaliste civice sau politice să se lovească fie de o cruntă ignoranţă, fie de metode securiste de destructurare sau compromitere.

Pentru că ultimii 20 de ani s-a dus o campanie complexă de compromitere a naţionalismului românesc, în timp ce Ungaria virează cu mândrie spre dreapta prin Jobbik şi Fidesz, iar Bulgaria se pregăteşte să scoată în afara legii partidele comuniste. Partide şi organizaţii comuniste, infestate de foşti securişti şi foşti membri PCR, au pozat 20 de ani în reprezentanţii patriotismul şi s-au asigurat că vor călări exclusiv scena dreptei româneşti atâta vreme cât va fi ceva de furat, de devalizat. A venit vremea să dăm cărţile pe faţă. A venit vremea românilor din planul doi, cei terorizaţi de SRI-ul lui Măgureanu, marginalizaţi de instituţii şi acuzaţi de tot ce ziceau şi făceau „patrioţii de serviciu”. A venit vremea să curăţăm scena politică din impostori, de securişti şi de falşi români (căci restul nici nu mai încearcă să pară altceva decât sunt, portocalii, roşii sau galbeni, cum o fi ei). A venit vremea României Profunde.

Tentativele de renaştere ale Mişcării Legionare. Episodul „Gazeta de Vest”.

O filă de istorie recentă foarte puţin cunoscută de români este încercarea de reînfiinţare a Mişcării Legionare după Revoluţia din 1989, acţiune coordonată în primă fază de către însuşi Horia Sima şi apoi de către Mircea Dimitriu şi Mircea Nicolau. Şi pe cât de puţin cunoscute sunt tribulaţiile de pe urmă ale Mişcării Legionare, pe atât sunt de cunoscute manevrele conduse personal de către fondatorul SRI, Virgil Măgureanu, de a opri formarea unui pol politic naţionalist creştin în România post-decembristă.

Renaşterea Gărzii de Fier în România după 1989, coordonată personal de Horia Sima Horia Sima, „Comandantul”, a rămas la cârma Mişcării Legionare chiar şi după finalul guvernării legionar-antonesciene şi după instaurarea regimului comunist în România. Succesorul lui Corneliu Zelea Codreanu a reuşit să se refugieze în

Germania după căderea Statului Naţional Legionar în ianuarie 1941. De aici urmează o lungă şi chinuitoare luptă de reorganizare a ce a mai rămas din Mişcarea Legionară. Având doar câteva sute de membri, răspândiţi în timp din Germania în Italia, Spania, SUA şi America de Sud, Garda de Fier nu a încetat „de facto” să existe. Albumele foto ale lui Traian Borobaru şi cărţile târzii ale lui Horia Sima („Doctrina Legionară” sau „Era Libertăţii”) ne arată un grup încă activ format foşti fruntaşi legionari, care ţin legătura cu ceilalţi „verzi” răspândiţi pe mapamond, editează cărţi şi reviste şi chiar organizează mitinguri anticomuniste în Europa Occidentală.

După Revoluţia din 1989, Horia Sima decide că este momentul pentru reînfiinţarea Mişcării în România, într-o formă politică. În acest sens strânge fonduri, ajutat de Mircea Dimitriu (secretarul general la Mişcării din exil), Zaharia Marineasa şi Mircea Nicolau, pentru a pune bazele unor edituri şi publicaţii care vor răspândi doctrina naţionalistă în România. Totodată, se trasează şi strategia pentru formarea unui partid politic naţionalist. Primul contact cu ţara dintre „exilaţii” Sima şi Dimitriu a fost cu Mircea Nicolau, fost comandant legionar care făcuse puşcărie politică până în 1964 şi care încă îşi păstrase intacte viziunile politice şi ideologice. După o cercetare a „teritoriului”, cu ajutorul legionarului stabilit în SUA Victor Corbuţ, Sima stabileşte că renaşterea Mişcării se va face în linişte, pentru a nu atrage atenţia regimului criptocomunist al lui Ion Iliescu. Din păcate, strategia agentului KGB Iliescu secondat de maghiarul din Sălaj Imre Asztalos, adică Virgil Măgureanu, este de a opri orice tentative de formare a unui pol naţionalist din faşă: se cheamă minerii la Bucureşti pentru a opri „rebeliunea legionară”, iar directorul SRI reactivează o serie de informatori şi agenţi care destructurează nucleele naţionaliste din România şi compromit chiar şi curentul ideologic. Gazeta de Vest, o publicaţie de succes pe banii legionarilor din exil

La Timişoara, ziaristul Ovidiu Guleş, redactor şef

adjunct al publicaţiei Gazeta de Vest, devine în 1992 principalul factor de promovare în presa din vestul României a ideilor legionare. Cu ajutorul financiar al fostului lider legionar Zaharia Marineasa, acesta a cumpărat publicaţia Gazeta de Vest şi a înfiinţat tipografia şi editura Gordian. Este absurd să considerăm că fostul deţinut politic Marineasa dispunea de banii necesari pentru o asemenea investiţie. Câteva zeci de mii de euro, potrivit unor surse, au fost primiţi de la legionarii din exil, prin Mircea Dimitriu, care fusese şef al studenţimii legionare din Timişoara. Marineasa şi Nicolau făceau parte din Grupul de Comandă Interior al Legiunii care s-a ocupat, după moartea lui Horia Sima din 1993, de continuarea eforturilor de reînviere a acestei mişcări. Iar pasionatul de science-fiction Ovidiu Guleş, este ochit ca un potenţial nou membru al Mişcării după ce publică în Gazeta un material amplu despre Corneliu Zelea Codreanu. Sau faptul că făcea parte din cenaclul SF „H.G. Wells” alături de Viorel Marineasa, fiul legionarului Zaharia Marineasa, i-a înlesnit această apropiere.

Din 1992 încolo, Gazeta de Vest schimbă brusc macazul devenind o publicaţie exclusiv legionară. Printre colaboratorii săi se numărau Valeriu Neştian, Zaharia Marineasa, Adrian Onea şi Grigore Opriţă. Publicaţia ajunge la peste 2000 de exemplare pe apariţie, având abonaţi chiar şi în Africa de Sud. Linia ideologică a publicaţiei este una pe care acum o numim din convenienţă „simistă”, iar conţinutul era unul dinamic care se adresa şi tinerilor, spre diferenţă de alte publicaţii legionare apărute ulterior, statice, elitiste şi fără impact. De la articole de externe, la analize, la documente şi memorii, redactorul Ovidiu Guleş a construit în câţiva ani cea mai prolifică publicaţie legionară din anii ’90 din România. Între timp editura Gordian se preocupă de publicarea unor opere legionare de referinţă, cum este „Pentru Legionari” de Corneliu Z. Codreanu, sau volumele lui Horia Sima. Colectivul redacţional funcţionează de la un moment dat după modelul legionar, având un „cuib” cu

şedinţe şi membri. Se participă din partea publicaţiei chiar şi la pelerinajul de la Majadahonda, la monumentul închinat luptătorilor anticomunişti Moţa şi Marin.

Episodul „Gazeta de Vest” se termină brusc în 1999. Horia Sima decedase în 1993, cea mai apropiată vizită de România fiind la Budapesta (având încă o condamnare la moarte, sentinţă care nu a fost niciodată anulată). Zaharia Marineasa murise în 1997, iar Mircea Nicolau avea deja 84 de ani. Vizibil stresat şi surmenat, permanent obsedat de „securişti” şi de persoane infiltrate în grupul său, Ovidiu Guleş perturbă activitatea redacţională, certându-se cu unii colaboratori şi reducând frecvenţa apariţiei „Gazetei de Vest”. Brusc, anunţă câţiva apropiaţi că vinde Gazeta şi editura şi că se mută în Ungaria unde a primit o moştenire, fără a invoca un motiv anume. Oraşul unde se mută Guleş se află la doar 30 km de graniţa cu România, dar acest lucru nu împiedică apropiaţii să presupună că a fugit din ţară din cauza unor ameninţări din partea SRI. Banii obţinuţi pe afacerile cu editura şi gazeta sunt însuşiţi, cu toate că bazele financiare au fost asigurate de Marineasa şi Dimitriu. Gurile rele spun că investiţia iniţială nici nu a fost aşa de mare, o mare parte din „banii Legiunii”, aproximativ 100.000 de mărci germane, fiind însuşiţi pe nedrept de Ovidiu Guleş.

Întrebări rămase fără răspuns. Teoria şi certitudinea conspiraţiei

Adevărul în privinţa acestei grele lovituri date publicisticii naţionaliste din România nu s-a aflat până azi. Ovidiu Guleş se pare că nu a mai ţinut legătură cu niciunul din foştii săi camarazi, colaboratori şi prieteni. Că ar fi fost ameninţat, că ar fi fost agent secret sau că ar fi furat o sumă uriaşă de bani, rămând deocamdată doar zvonuri. Cert este că Ovidiu Guleş se află în acest moment în Ungaria, fapt cam ciudat pentru un naţionalist român. Însă alţi participanţi la tribulaţiile naţionaliste ale anilor ’90 ni-l înfăţişează pe Guleş ca fiind filomaghiar, ba chiar acuzând alte organizaţii naţionaliste şi filolegionare din ţară, cum este Fundaţia Sarmizegetusa din Cluj-Napoca, ca fiind

controlate de securitate şi „prea antimaghiare”. Ultima carte publicată la propria editură, după „După am cunoscut Legiunea Arhanghelului Mihail” şi „Viu sau Mort”, este „Dacia 2000 – Autonomie administrativă şi hegemonie politică pentru Transilvania”, o carte care se înscrie în demersurile regionaliste ale clujeanului Sabin Gherman. De aici şi teoria că Ovidiu Guleş a plecat din România după ce a fost deconspirat de SRI ca fiind agent al serviciilor de informaţii maghiare.

Pe plan local, un alt centru naţionalist s-a format în Timişoara după desfiinţarea „Gazetei” la Biblioteca Naţionalistă „Petre Ţutea”, care activa sub conducerea lui Şerban Suru, un profesor de fizică din Bucureşti care sătul de certurile „bătrânilor” se autoproclamă „liderul Mişcării Legionare din România”. Această bibliotecă găzduia, pe lângă sute de volume publicate la Editura Gordian sau tipărite în Spania sau Germania, cuibul legionar „Ică Tănase”. Atât biblioteca, cât şi cuibul legionar, s-au autodesfiinţat în 2002, după emiterea ordonanţei de urgenţă 31/2002, care condamna manifestările extremiste sau antisemite. Din păcate, un caz faimos al unui proces bazat pe această ordonanţă de urgenţă, pierdut irevocabil de statul român, este chiar al unui colaborator al Gazetei de Vest, Grigore Opriţă.

Un loc aparte în „istoria prezentului”, în ceea ce priveşte renaşterea naţionalismului românesc de după 1989, îl are centrul de educaţie legionară din Timişoara. Chiar dacă această denumire poate părea exagerată şi nu a fost niciodată asumată de nimeni, ea s-a impus în timp, realitatea dovedind faptul că moştenirea lui Zaharia Marineasa şi a lui Mircea Nicolau a dat roade, cu referire la ceea ce a însemnat fondarea Editurii Gordian, descrisă în episodul trecut al acestei serii.

Am fost martor personal la ultimele tribulaţii ale acestei întreprinderi naţionaliste din Timişoara. La sfârşitul primului an de studenţie la Politehnica din Timişoara, în anul 2002, am zărit pe un stâlp un afiş care invita timişorenii la sediul Bibliotecii Naţionaliste Petre

Ţuţea. Intrigat, am reţinut adresa bibliotecii, dar şi simbolul care deja îmi era cunoscut – gardul legionar – dar a cărui asociere cu filosoful Ţuţea îmi era încă neclară. Au trecut multe luni până m-am decis, mai mult dintr-o curiozitate cu care să îmi umplu timpul, să vizitez sediul bibliotecii, care era pe malul canalului Bega, vizavi de sediul Consulatului German, aproape întotdeauna înconjurat de persoane care aşteptau la cozi interminabile primirea de vize. Imaginea controversată despre Mişcarea Legionară, cu a cărei adepţi presupuneam că am să mă întâlnesc, m-a pregătit atât pentru ce e mai rău, cât şi pentru ce e mai bine. Pendulam între imaginea mistificată a legionarilor din filmele lui Sergiu Nicolaescu şi imaginea despre care citisem pe cele câteva site-uri de internet ale vremii, cu legionari parcă coborâţi din legendă, suma atributelor bărbăţiei şi moralităţii. Desigur, ambele imagini s-au dovedit, după zece ani de experienţă personală şi documentare riguroasă, a fi cât se poate de departe de adevăr.

Prima întâlnire cu istoria am ratat-o, de frică. Sediul bibliotecii se afla într-un demisol slab luminat şi chiar dacă pe uşă era un afiş care confirma că am nimerit bine, pereţii netencuiţi şi lipsa orice i surse de lumină m-a făcut să cred că totul era o glumă sau, mai rău, o capcană (emoţiile unui tânăr neexperimentat şi poate un pic prea fricos). Am aşteptat o zi cu soare pentru a călca pragul bibliotecii, care m-a surprins prin pereţii acoperiţi cu cărţi şi imagini ale grupului de paraşutişti legionari antrenaţi de CIA condus de Ică Tănăse. Sediu era, dincolo de intrarea neprimitoare de demisol, curat, renovat şi primitor. Unul dintre administratorii bibliotecii, Alin, inginer în instalaţii, a trecut peste primele şovăieli ale mele, mi-a făcut legitimaţie şi mi-a pus în braţe câteva cărţi de memorialistică legionară, printre care şi una editată de Horia Sima. Următoarele 6 luni am călcat săptămânal pragul bibliotecii, discutând cu Alin, aflând istoria acestei biblioteci dar şi a cărţilor cu autori necunoscuţi pentru mine, în care citeam despre o altă faţă a Legiunii, una care

nu răzbătea în manualele de istorie şi presă. Am aflat faptul că biblioteca era iniţiativa lui Şerban Suru, autoproclamat lider al Mişcării Legionare, care exista şi activa în România fără un impact mediatic şi social semnificativ. Am aflat şi despre certurile cu „bătrânii", legionari autentici care au trăit zeci de ani în universul concentraţionar comunist şi am întâlnit persoane, abonaţi ai bibliotecii ca şi mine; pe unii nu aveam să îi mai văd niciodată, iar cu unii ţin legătura chiar şi acum.

Cărţile bibliotecii erau, în marea lor parte, editate de Editura Gordian din Timişoara. O parte aveau însă pe ultima pagină urmă publicării lor în Spania, Germania sau America de Sud. Multe dintre volumele de acolo nu le-am mai găsit nicăieri, după închiderea bibliotecii, şi este probabil să fie volume unicat în România. O parte dintre ele, însă, Pentru Legionari de Corneliu Zelea Codreanu, seria volumelor lui Horia Sima, documente despre procesul de la Nürnberg, despre aşa-zisa rebeliune legionară şi multe volume de memorialistă ale foştilor deţinuţi politici, au fost însă reeditate şi sunt disponibile chiar publicului larg, la 20 de ani de la revoluţie.

Într-o zi, pe când returnam nişte cărţi, mi-a fost confirmată şi o bănuială legată de activitatea „bibliotecarilor": am fost invitat, cu glas căzut, la o „şedinţă de cuib", una din faimoasele şedinţe prin care îşi coordona activitatea întreaga Mişcare Legionară. Cuibul se numea „Ică Tănase", după liderul legionar care alături de alţi 12 camarazi a fost antrenat de serviciile secrete americane şi franceze şi paraşutat în 1951 în România ocupată de sovietici. Ică Tănase, alături de Ion Samoilă (a cărui familie aveam să o cunosc întâmplător mai târziu la Oradea), Ion Golea, Mircea Popovici, Ion Tolan, Vasile Mihai Vlad, Ion Buda, Gheorghe Dinca şi Aurel Corlansi Erich Tartler, aveau să fie vânduţi ruşilor de către americani în schimbul unor spioni, capturaţi şi executaţi în 31 octombrie 1953 la Jilava. Liderul „cuibului" era şi proprietarul boxei de la demisol unde îşi avea sediu biblioteca, un anume Ionică, pe care aveam să îl mai revăd

de câteva ori până la plecarea sa definitivă în Franţa alături de familie. Şedinţa „de cuib”, la care participam în calitate de invitat, a reunit o parte a membrilor „activi” ai mişcării de după 1990. Câţiva dintre ei, cei mai tineri, aveau să fondeze peste un an una dintre primele filiale din „provincie” a asociaţiei Noua Dreaptă.

Prima şi singura şedinţă a cuibului, care activa laolaltă cu Biblioteca Naţionalistă Petre Ţuţea, m-a surprins prin caracterul teoretic al acesteia. Discuţii aproape filosofice despre menirea naţionalismului şi despre ortodoxie, cu uşoare trimiteri la evenimente recente care îmi erau străine şi cu menţionarea unor discuţii mai vechi avute „pe Remus 11” (am să explic ce e şi cu această formulare ciudată) şi cam atât. Am mai fumat după şedinţă câteva ţigări cu Goran, cel care avea să devină liderul filialei Noii Drepte din Timişoara şi apoi am plecat prin ploaie în Complexul Studenţesc unde eram cazat într-un cămin construit pe vremea comunismului (ironic!). Avea să treacă mai bine de un an până când, întâmplător, într-o seară pe când mă plimbam prin Piaţa Unirii, aveam să văd primele afişe cu Noua Dreaptă. Un individ chel, cu bocanci şi blugii suflecaţi, pe model Skinhead, „ţinea de şase” şi a tresărit când l-am salutat instinctiv întrebându-l câteva nume ale celor care dădeau pe la sediul bibliotecii. Invariabil, aveam să îi găsesc pe doi dintre ei lipind afişele respective la câteva zeci de metri mai încolo. M-au anunţat că biblioteca Petre Ţuţea se autodesfiinţase după emiterea ordonanţei de urgenţă 31/2002 şi că ei activau deja în cadrul Noii Drepte.

Am mai vizitat o dată sediul bibliotecii şi l-am găsit pe Alin îngrijorat de faptul că inscripţionaseră toate coperţile cărţilor cu „gardul legionar”, însemnul oficial al Legiunii. Ordonanţa care incrimina organizaţiile cu caracter fascist, cu care venise premierul Adrian Năstase direct din SUA, îi băgase pe toţi în sperieţi şi deja se vedeau arestaţi. Preventiv, îşi încetaseră activitatea şi se străduiau să recupereze cărţile de la abonaţi. Am aflat şi ce semnifica acel misterios „Remus 11”: era adresa din

Timişoara a Editurii Gordian (strada Remus, nr. 11), unde deja faimosul Ovidiu Guleş reeditase o mare parte din bibliografia legionară pe banii „bătrânilor”, o iniţiativă personală a lui Horia Sima. Însă Guleş era mai faimos la acea vreme prin faptul că fugise în Ungaria (se zvonea că împreună cu multe zeci de mii de mărci) după ce fusese ameninţat de serviciile secrete române. Toţi cei de la bibliotecă erau deja în a doua etapă a educaţiei lor naţionaliste, provenind din gruparea condusă de publicistul Guleş, o etapă a cărei final îl mai apucasem şi eu şi care până acum nu a fost relatat în presă.

Privind retrospectiv, am rămas cu câteva semne de întrebare, legate şi de desfiinţarea în pripă a bibliotecii, care cuprindea volume de o valoare inestimabilă, dar şi de modul în care apropiaţii lui Guleş au acceptat atât de uşor fuga sa în Ungaria. Din câte ştiu, mii de volume încă se află în sediul bibliotecii şi scoaterea lor la lumină este un demers necesar, chiar istoric. Dincolo de preţioasele informaţii legate de o perioadă controversată a istoriei României, pe care le putem găsi din în volumele de memorialistică, putem să analizăm la rece şi ponderea volumelor de doctrină care au inoculat naţionaliştilor post-revoluţionari o atitudine defetistă, romantică şi idealistă, deloc potrivită unei reale acţiuni politice. După aproape 10 ani de la întâlnirea cu istoria prezentului din Timişoara, pot spune că am rămas cu sentimentul unei acţiuni concertate, cu oameni de bună credinţă trimişi pe piste false sau timoraţi prin mijloace neortodoxe. Inocularea cu imaginea unei istorii nerealiste şi idealizate a Legiunii către generaţiile de tineri ale „tranziţiei post decembriste” s-a făcut inteligent, constant şi în doze mici, dar cu un rezultat neaşteptat. Eforturi curmate brusc în momente cheie, lideri care au dezertat sau legi scoase exact la momentul potrivit, o istorie a compromiterii şi a manipulării care va fi dezbătută în continuare pe Napoca News.

Am revenit cu această serie de articole la cererea insistentă şi îndreptăţită a cititorilor noştri. Au trecut

câteva luni din august, când am publicat ultima parte a seriei „Cine a compromis naţionalismul românesc după 1989?”, însă am făcut-o cu un motiv întemeiat. În primul rând, au fost câteva piste care au trebuit testate; evident că toate prezumţiile s-au transformat de atunci în certitudini. În al doilea rând, a fost nevoie de timp pentru a sistematiza toate valenţele acestei compromiteri şi pentru a identifica actorii cheie. Din acest punct de vedere, pot să spun că încă mai este nevoie de ani buni pentru a putea desluşi toate iţele în care s-a încâlcit revirimentul naţionalist din România. Din nefericire, acest lucru nu mai este neapărat necesar. Căci dacă naţionalismul românesc a deschis în sfârşit ochii după decenii de comunism, a făcut-o prea târziu. A dus lupte care nu trebuiau duse, s-a istovit jucându-se cu propriul destin, însă niciodată nu a avut minţile luminate care să îl facă de succes. Nu a înţeles că lupta politică se duce în numele unor idealuri, însă nu folosind idealurile ca unelte la vedere. Lupta politică se duce aprig şi nemilos, ca orice luptă pentru putere. Aşa a fost de când e lumea, fie că discutăm despre uzurpări armate de putere sau de curente politice suficient de abile şi de inovatoare cât să câştige lupta cu mastodontul politicii corupte şi antinaţionale. Niciodată romanticismul politic nu a câştigat vreo luptă. A câştigat poate simpatie postumă şi menţiuni în tratatele de specialitate. Şi chiar acest „romanticism” a fost inoculat naţionaliştilor apăruţi după Revoluţie, un romanticism care i-a făcut prăzi uşoare pentru duşmani, pentru serviciile secrete, pentru intelectualii de partid reinventaţi în dizidenţi şi, nu în ultimul rând, i-a făcut victime ale propriei infatuări şi propriei naivităţi.

Am scris în episoadele trecute despre tentativele de renaştere a naţionalismului sub forma Mişcării Legionare, despre episodul Gazeta de Vest, episodul Bibliotecii Petre Ţuţea din Timişoara şi despre cum Horia Sima a coordonat personal aceste puseuri naţionaliste post decembriste. Am acreditat ideea că serviciile secrete, conduse de Virgil Măgureanu, şi-au dat aportul pentru a stopa orice

tentativă de înfiinţarea a unei alternative politice reale în România. În următoarele luni voi scrie despre „vedetele securiste Mişcării”, care au contribuit din plin la mistificarea istoriei Mişcării Legionare, un exemplu fiind (Mircea Nicolau *erata)* Şerban Milcoveanu, voi scrie despre „naţionalismul” Partidului România Mare şi al PUNR, despre mişcarea anticomunistă din Piaţa Universităţii, voi deconspira importanţi actori ai scenei naţionaliste ca şi membri ai DIE, apropiaţi de exilul românesc de dinainte de 1989, voi scrie despre formarea Noii Dreapte, despre mişcarea anarhistă din România şi despre cum a fost aceasta susţinută de serviciile secrete din Germania şi SUA. Însă azi voi scrie despre toate acele grupări despre care probabil nu aţi auzit niciodată şi care îşi dispută de ani de zile cărămida. Care cărămidă, vă întrebaţi? Cărămida cu care se vor bate în piept cei mai mari legionari, singurii urmaşi ai Legiunii, singurii care au voie să se prezinte ca autentici şi legitimi urmaşi ai fenomenului. Căci, dacă nu ştiaţi, după 1989 nu puteai să participi la un eveniment cu caracter memorial, să încerci să publici ceva „de dreapta”, fără să apară slugile sistemului, colorate în verde şi cu o diagonală neagră, să te ia de piept şi să îţi explice că singurii legionari sunt ei. Pentru că aşa spun ei.

Această dispută a fost şi este una care, personal, m-a lăsat impasibil. Înţeleg nevoia de a te revendica ideologic. Nu poţi reinventa roata şi nu poţi discuta despre naţionalism în România fără să te referi la Avram Iancu, Mihai Eminescu, AC Cuza, Nicolae Iorga, Corneliu Zelea Codreanu şi Horia Sima, cel din urmă fiind şi cel mai important ideolog al acestui curent. La fel, este imposibil să nu distingem diferenţele de nuanţă şi de manifestare ale naţionalismului românesc, în toate perioadele sale, de la revoluţia de eliberare naţională a lui Avram Iancu, la mişcarea antiliberală şi unionistă a lui Eminescu, la virulenţa antisemită sub semnul zvasticii a LANC-ului lui AC Cuza, la naţional-creştinismul „transgresional” al lui Codreanu şi la naţionalismul versatil şi de lungă durată al

lui Sima. La fel, momentele când îl vedeam la TV

pe Şerban Suru, autointitulat lider al Mişcării Legionare de după 1989, cu cămaşă verde şi diagonală, nu puteam să nu mă gândesc dacă asist la un circ intenţionat sau la unul nevinovat. Tot ceea ce ştiu acum despre profesorul de fizică Şerban Suru îmi indică faptul că acesta nu a fost unul dintre pionii trimişi să ducă în derizoriu moştenirea lui Codreanu, prin afişarea stilului decrepit „legionar”, fără şanse de empatie din partea românilor. A fost însă unul dintre cei care probabil, inconştienţi sau naivi, a reuşit să aducă ML în atenţia opiniei publice. Cât bine sau rău a făcut Suru, rămâne de văzut, iar bârfele care îl suspectau de rea-voinţă, datorită mediatizării sale poate prea excesive în media mainstream, se vor confirma sau nu la un moment dat.

Dar cu siguranţă cel mai dăunător factor a rămas cel al dezbinării intenţionate. Fie că era vorba de simişti vs. codrenişti, fie că e vorba de adevăraţi vs mai puţin-adevăraţi legionari, aceste certuri au monopolizat atât de mult firavele organizaţii naţionaliste apărute după revoluţie, încât acestea efectiv s-au autodistrus. Devenea tot mai clar, în anii 1998 – 2000, că a defila cu steagul verde şi cu cămaşa cu diagola era ceva vetust, decrepit şi chiar stupid. „Legiunea nu este o broască ţestoasă ca s-o cunoşti după carapace”, a spus legionarul Horia Cosmovici, referitor la simbolistică. Cât despre disputa simişti versul codrenişti („simiştii” „codreniştii” acreditau ideea că Horia Sima fusese un agent al Siguranţei care a distrus intenţionat Legiunea şi că după moartea lui Codreanu conducerea Mişcării a fost uzurpată), este suficient să admitem faptul că după 1990 toate iniţiativele durabile şi cu efecte în timp au venit ca urmare a planului personal al lui Horia Sima şi Mircea Dimitriu, iar că unul dintre detractorii acestuia este Nicador Zelea Codreanu.

Cine este Nicador Zelea Codreanu? În principiu, este nepotul lui Corneliu Zelea Codreanu, fost şofer de salvare şi preşedinte al asociaţiei „Acţiunea Română”, care editează publicaţia „Cuvântul Legionar”. Nicador este un

personaj care în urmă cu ceva vremea a fost prezent, ca orice noutate, în presa mainstream, acreditându-se titulatura de nou lider al „legionarilor”. Autor al volumului „Mişcarea Legionară – Lucrări necenzurate” (Editura Lucman, 2010), Nicador este un virulent detractor al lui Horia Sima, însă aparent toată activitatea sa se centrează exclusiv în jurul publicării „Cuvântul Legionar” (ziarul Mişcării Legionare, în duhul lui Corneliu Zelea Codreanu, potrivit editorilor), distribuit exclusiv în formă tipărită, secondat de redactorul Nicoleta Dobrin. Iată ce scrie despre „simişti” camarada lui Nicador pe rudimentarul site al „mişcării”: *„Diferenţa între legionari şi „simişti” constă în faptul că aceştia din urmă, admiratori ai lui Sima, aplică de fapt preceptele idolului lor, pretinzând însă că sunt totuna cu principiile legionare. Pentru a nu intra în amănunte supărătoare ne vom limita să spunem că simiştii mint, nu-şi recunosc greşelile, nu au discernământ (o dovadă este faptul că-l consideră pe Sima „urmaşul” legitim al Căpitanului!), cultivă bârfa şi intriga (ajungând până la denigrarea marilor personalităţi legionare care au refuzat să accepte abaterile grave ale lui Sima de la linia legionară – nici Ilie Gârneaţă, nici preotul Dumitrescu-Borşa, nici Papanace, nici Iasinschi, nici Milcoveanu, nici familia Fondatorului Mişcării, nici foarte mulţi alţii n-au scăpat), pun accentul pe politic (au trecut direct la înfiinţarea unui partid, „Pentru Patrie”; acesta însă, în atâţia ani de existenţă, nu numai că nu este cunoscut, deşi este partid, dar n-a reuşit să obţină în alegeri un număr de voturi măcar egal cu numărul membrilor lui)”*. Potrivit lui Mircea Dimitriu, secretarul general al Mişcării din exil şi succesorul lui Horia Sima, Nicador a apărut pe scena „legionară” în pragul vârstei de 50 – 60 de ani, puternic influenţat de moştenirea „codrenistă” a lui Şerban Milcoveanu. Mai mult, aceasta a anunţat formarea partidului „Unitatea Naţională pentru Renaşterea Creştină” (în 1998, la comemorarea de la Tâncăbeşti), un partid care nu s-a mai format şi poate fi încadrat la secţiunea „diversiuni securiste”, orchestrate de către

agentul Securităţii Şerban Milcoveanu, cel mai mediatizat „legionar" de după 1989.

Încă îmi aduc aminte de alţi reprezentanţi ai curentului „codrenist" pe care i-am cunoscut acum câţiva ani, probabil prin 2003, la Aiud, la comemorarea victimelor regimului comunist, unde plecasem din Timişoara alături de membri ai filialei Noua Dreaptă şi a Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici. Cu puţin timp înainte să îl cunosc şi să stau la masă cu legendarul Ion Gavrilă Ogoranu, în timpul slujbei de pomenire a martirilor, un individ cu cămaşă verde se apropie de mine şi mă împunge cu degetul în piept strigându-mi că el e adevăratul legionar, iar eu sunt un impostor. Nu mă apucat să îi spun că poate să îşi scrie pe frunte asta, căci oricum eu nici nu sunt şi nici nu vreau să fiu vreun legionar, cel puţin nu aşa cum înţelege el. Nedumerit, am aflat apoi că diferite personaje, grupate în organizaţii care azi nu mai există, înfiinţaseră primul sport naţionalist din România: „care-i-mai-lejionar". Nume ca şi Cristi Neagoe, Lili Neagoe, Costel Condurache, Cezarina Bârzoi sau Ionuţ Băiaş (pe ei poate îi ştiţi de pe Hotnews.ro, unde erau redactori) probabil nu vă spun nimic. Şi aşa şi trebuie, însă aceste personaje şi-au adus şi ele contribuţia la falsele dispute din sânul naţionaliştilor români. O dispută controlată, atât de „servicii", cât şi de prostie. Azi pot să spun cu sinceritate că doar două grupări au reuşit să iasă din acest marasm: Noua Dreaptă, fondată de avocatul bucureştean Tudor Ionescu şi Partidul Pentru Patrie, fondat de Nistor Chireanu, actualmente condus efectiv de secretarul general Florin Dobrescu (partid care mai colaborează cu Fundaţia Gh. Manu, care nu şi-a păstrat atât de evident profilul „codrenist" imprimat de fondatorul Şerban Milcoveanu). Organizaţia lui Costel Condurache şi Cezarina Bârzoi (căsătorită Condurache), „Prezent!", s-a axat în ultimii ani pe conferinţe dedicate martirilor legionari şi în special lui Valeriu Gafencu, al cărui nepot este unul dintre fondatorii Noua Dreaptă şi a publicaţiei Altermedia. Au lăsat disputele la o parte şi au „nişat" zona comemorativă şi culturală a spectrului

naţionalist. Încet-încet, „fenomenul” a reuşit să se cureţe de paraziţi, însă după prea multe convulsii. Personaje de tipul lui Milcoveanu nu ar mai avea astăzi succes, iar acţiunile comune sunt tot mai dese. Însă de un lucru nu au reuşit să se scuture aceste organizaţii: o fixaţie aproape bolnavă pentru simboluri care necesită încă 50 de ani de „purificare” în mentalul colectiv al românilor, o fixaţie pentru cămăşi verzi, când românii se înclină cu respect doar la costume şi o oarecare decrepitudine în limbaj şi în acţiunile sociale, care încă nu reuşesc să atingă coarda sensibilă a românilor.

Mai exclusiv de atât nu se putea: înregistrare audio inedită cu Horia Sima!

Şaisprezece minute şi cinci secunde, o înregistrare audio cu comandantul Mişcării Legionare, Horia Sima, undeva la sfârşitul anilor ’80. Vorbind despre Mişcare, despre elite, despre creştinism, despre Omul Nou, despre sacrificii, în cadrul unei „şedinţe de cuib” a legionarilor din exil care a avut loc cel mai probabil în Spania. O înregistrare care este făcută publică în exclusivitate şi pentru prima oară pe Napoca News.ro!

„Bun. Bine dragilor, eu am terminat cu ce aveam să vă spun”, îşi încheie Horia Sima prezentarea din cadrul şedinţei de cuib. Autenticitatea acestei înregistrări poate fi probată doar prin comparaţia vocii din înregistrare cu vocea din singura mărturie video recentă cu Horia Sima, disponibilă pe YouTube aici. Înregistrarea audio pe care v-o fac cadou a fost copiată digital de pe o casetă audio, care conţine toată şedinţa de cuib, aproape două ore de înregistrări. Autorul înregistrării este încă necunoscut, caseta parvenindu-mi prin intermediul preşedintelui Noua Dreaptă Braşov, Cristian Grigoraşi, în urmă cu peste patru ani. Aceasta mi-a declarat că a primit caseta de la un legionar bătrân, aflat în contact cu legionarii din exil.

De ce am făcut publică această înregistrare doar acum? Pentru că ea este episodul V al seriei „Cine a compromis naţionalismul românesc după 1989” şi

constituie o dovadă a faptului că Horia Sima, mult-blamatul succesor al lui Corneliu Codreanu, ţinea în viaţă Legiunea chiar şi după 40 de ani de exil forţat, organizând şedinţe de cuib şi vorbind despre idealurile naţionaliste ca şi pe vremea când guverna România. O dovadă a faptului că pe securiştii şi trădătorii naţionalismului după 1989, care şi-au adus din greu contribuţia la subminarea revirimentului acestuia, sub comanda lui Virgil Măgureanu, îi putem identifica simplu, prin înverşunarea cu care îl combat pe Sima. Am pregătit patru ani de zile publicarea acestei înregistrări, pentru a fi sigur că orice detractor finanţată de fost Securitate şi orice duşman postmortem al lui Horia Sima se va lovi de un bloc de materiale pe această temă, bine argumentate şi fundamentate, marca Napoca News.

Este cadoul meu de Crăciun pentru voi, cititorii Napoca News! Ascultare plăcută!

Poate vă este familiară seria de editoriale Napoca News dedicată naţionalismului românesc post-decembrist, aşa cum a fost el trăit de către subsemnatul: **Cine a compromis naţionalismul românesc după 1989**, părţile I, II, III, IV şi înregistrarea audio unică cu Horia Sima. Astăzi voi scrie ultimul episod al acestei serii, însă asta nu înseamnă că nu vor apărea alte episoade intermediare, care să completeze aceeaşi foileton. Am lăsat intenţionat Noua Dreaptă în afara acestei serii, pentru că doream să clădesc logic şi fără subiectivitate evoluţia mişcării naţionaliste din România. Însă evenimentele mi-au luat-o înainte. Acest ultim episod va fi intenţionat despre Dreapta, despre Noua Dreaptă, despre Traian Băsescu şi despre Varujan Vozganian.

Mai credem în ideologii?

Ideologiile nu trebuie confundate cu opţiunile politice. Şi asta pentru că cine a înţeles istoria recentă a înţeles cu opţiunile politice, colorate incorect ca şi ideologii (un termen care ţine mai mult de credinţele interioare ale individului decât legat de opţiunea de vot şi opţiunea pentru unu anumit regim politic), ori au murit, ori

nu au existat niciodată. Noi nu trăim într-o epocă în care se bat ideologiile, ci în care se dă o luptă pentru resurse, control şi putere. A fost aşa de când e lumea, veţi spune, însă gândiţi-vă ultima oară când aţi colorat mental vreun actor politic din scena românească în culorile ideologiei. Nimeni nu mai înţelege ce este socialismul sau liberalismul politic, atâta vreme cât partidele nu par să schimbe ceva esenţial cu privire la rolul nostru ca cetăţeni ai societăţii republicane, ceva care să denote o respectare a unei ideologii politice. Stânga-dreapta-centru au ieşit din limbajul românilor, pe bună dreptate. Dacă cel de-al doilea Război Mondial pare acum o încleştarea a naţiunilor, a sistemelor şi a ideologiilor – fascism, comunism, imperialism, democraţie, comunism – nu a fost, de fapt, decât un prilej de re-desenarea a hărţii influenţei şi puterii.

În ultima mare bătălie a lumii s-a născut forţa care deţine controlul politic şi financiar al lumii, numit generic servicii de informaţii. Născute ca o necesitate a armatelor în timpul războiului, serviciile de intelligence şi securitate au devenit cele mai puternice forţe şi în plan civil. Aceste forţe au inventat Războiul Rece, sistemele politice democratice, statele moderne şi rotaţia politică a partidelor la putere, pentru a lăsa mulţimii o senzaţie de putere, de democraţie. Securitatea de care ne temem într-atât, nu este decât filiera românească a aceluiaşi sistem care conduce lumea prin informaţii şi manipulare.

Ce este Dreapta?

Şi de ce stânga sau dreapta? Aţi accepta vreodată o luptă politică în care s-ar război două clanuri mafiote, ei sau alţii, cu scopul declarat de a pune mâna pe putere sau bani? Evident că nu. Aşa că lupta trebuie să se dea ideologic. Dreapta sau stânga, democraţi sau republicani, laburişti sau conservatori. Unii sau alţii, câteodată chiar aceeaşi. Dar ce este dreapta? Acest concept este născut în timpul Revoluţiei Franceze, când susţinătorii vechiului regim, al ierarhiei, tradiţiei şi a religiei, s-a aşezat în partea dreaptă a preşedintelui în sala parlamentului. De la 1789 s-au schimbat multe. Nu însă şi pentru gânditorii

politici din România. Dacă dreapta e deja un termen desuet, care nu mai poate fi aplicat politic (el desemnând deopotrivă naţionalişti, libertarieni, conservatori, liberali sau creştin-democraţi), el pare să fie la noi veşnic viu, fluturat în momente de criză sau panică, ca un panaceu universal la probleme acestei ţări, însă niciodată folosit.

Uniunea Forţelor de Dreapta

În România post-decembristă, poate cea mai vocală mişcare politică de dreapta a fost Uniunea Forţelor de Dreapta. Partidul Alternativa României (PAR) a fost fondat de către armeanul Varujan Vozganian cu puţin timp înaintea alegerilor parlamentare din 1996, devenind preşedinte al acestuia (1996 – 1999). Partidul Alternativa României şi-a schimbat denumirea în cea de Uniunea Forţelor de Dreapta la data de 28 martie 1999, Vosganian îndeplinind funcţiile de copreşedinte (1999 – 2001) şi preşedinte (2001 – 2003) al acestui partid. UFD a fost membru al coaliţiei CDR 2000, lansată în august 2000 cu scopul de a participa la alegerile din anul 2000. UFD a fuzionat prin absorbţie cu Partidul Naţional Liberal la 19 aprilie 2003. Cu ce se deosebeşte UFD de alte partide formate în anii 1990 care apoi au fuzionat sau au fost absorbite? Ei bine, a fost una din singurele iniţiative cu un clar mesaj ideologic de dreapta. Desigur, a fost o dreaptă românească, adică una menită să nu prea supere pe nimeni, însă din efortul formării acestui partid’s/a născut şi un manifest de dreapta care merită menţionat. Manifestul Dreptei din România, elaborat în 1998 de către Vosganian, Adrian Iorgulescu şi Laurenţiu Ulici, a stat la baza fondării UFD. Parte a acestui manifest poate fi găsit azi în volumul Mesajul Dreptei Româneşti, autor Varujan Vosganian, apărut în 2001 la Editura Nemira.

Volumul se bazează pe mesajul economic, moral şi naţional ai dreptei româneşti, cu trimiteri la politica vremii, a anului 1998. Construit ca un compendiu politic, Mesajul Dreptei nu poate a fi expresia gândirii unui grup activ de români, ci mai degrabă un manual politic care trebuia învăţat şi asumat. De exemplu, cel mai interesant

capitol este Caracterul Democratic ai Dreptei Româneşti, care afirmă fără de tăgadă că pericolul stângii nu vine de la PRM, ci de la PSD, partid cu care PNL este astăzi aliat pentru lupta împotriva lui Traian Băsescu. Adică preşedintele suspendat care flutură la manifestaţii o adevărată suită de proiecte de civice de dreapta, conduse de Ungureanu, Neamţu sau alţii. Sesizaţi ironia.

Care este de fapt scopul redării conţinutului acestei fiţuici politice de dreapta a UFD-ului. Am avut de a face cu o construcţie artificială a Dreptei din România. Teoreticizată de Vosganian, preluată acum de Mihail Neamţu şi excluşii din Noua Dreaptă, dreapta de la noi a fost ceva care nu existat cu adevărat după 1990, ci a fost, cum am afirmat la început, doar o flamură pentru visători şi idealişti, menită să distragă atenţia, să ucidă energii creatoare, să mintă. Delimitare fermă de legionarism este tot un subcapitol din cartea lui Vosganian, unde pe parcursul a trei pagini se reiterează toate teoriile inventate de comunişti despre Mişcarea Legionară şi se concluzionează că, cu toate că legionarii de frunte (Gyr, Motru, Crainic.

Ţutea, Cioran, Eliade, Vulcănescu, Stăniloae, Ionescu, Noica, Bernea) sunt cei care stau la baza dreptei româneşti, mişcarea din care au făcut ei parte nu a fost una autentică de dreapta.

Dreptacii lui Băsescu: ICCD şi Noua Republică

În aceste zile Partidul Democrat Liberal, urmaş direct al FSN-ului şi frate de sânge cu PSD-ul, îşi trăieşte ultimele clipe. Cu preşedintele Traian Băsescu suspendat şi cu doar două săptămâni până la referendumul popular care va consfinţi demiterea lui Băsescu, organizaţiile de rezervă au început să iasă la iveală, ca alternative (evident!) de dreapta, apărătoare ale democraţiei, tradiţiei şi cum spuneam, panaceul universal, soluţia la tot ce este rău în România.

Este poate stupid să analizăm cu seriozitate cum oameni ai sistemului, de genul fostului PNL ist şi şef al SIE, Mihai Răzvan Ungureanu, critică sistemul. Este de-a

dreptul halucinant cu unii încă se angajează la dezbateri serioase despre bunele intenţii ale copiilor de trupă ai lui Băsescu, fie că se numesc Ungureanu, Preda, Neamţu, Macovei sau Paleologu.

Prima dintre aceste organizaţii care doresc să monopolizeze sceba politică de dreapta este **Iniţiativa Civică de Centru Dreapta**. Condusă de Mihai Răzvan Ungureanu, fost UTC-ist de frunte şi director al Serviciului de Informaţii Externe, fost premier, a fost fondată de Monica Macovei, Cristian Preda şi Ioan Stanomir în 6 iulie 2012, cu doar o săptămână înainte. Pregătită în presă în jurul persoanei lui Ungureanu, despre care se vorbea tot mai mult ca un viitor preşedinte al României, Iniţiativa a reuşit până acum doar să asigure suport în cămăşi albe preşedintelui suspendat Băsescu, la manifestaţiile cu activişti organizate înainte de referendum.

„Scopul Iniţiativei Civice de Centru Dreapta este acela de a se constitui într-o platformă flexibilă a societăţii civile în baza căreia sunt aşteptaţi să se exprime toţi cetăţenii ale căror valori şi principii despre societate, economie şi viaţă politică sunt apropiate dreptei europene”.

Adică un fel de agora pentru toată lumea. Care promovază profesionalismul şi blamează clientela politică, după ce soţia lui Ungureanu a fost descoperită ca partener de afaceri la OMV, unde încasează sute de mii de euro pe an, compania austriacă OMV fiind pe lista companiilor pe care SIE-ul lui Ungureanu trebuia să le ţină sub supraveghere. *„În politica internă, vrem să fie răsplătite meritul şi competenţa, seriozitatea şi profesionalismul. Fiindcă ne-am săturat de improvizaţii şi de traseism, de baroni locali şi de clienţi politici!”*

Noua Republică. O altă platformă civică de dreapta devenită partid, fondată de Mihail Neamţu, care de asemenea funcţionează ca ONG de suport al lui Traian Băsescu. Fondată în

2011 ca un ONG, Noua Republică a devenit partid în anul 2012 fără vreun efort notabil, în sensul vreunei

campanii de strângeri de semnături. Liderul acestui partid este Mihail Neamţu, un eseist şi teolog din Arad, prezent la toate dezbaterile televizate, un autointitulat om de dreapta şi istoric, caracterizat de o agresivitate nespecifică vârstei sale de doar 34 de ani. Promovat multă vreme de Hotnews, Idei în Dialog, Dilema Veche şi Revista 22, adică de toate publicaţiile patronate indirect de pupilii lui Traian Băsescu cu dâre de finanţare din partea lui George Soroş, Mihail Neamţu este cu siguranţă planul B pentru Băsescu, planul A fiind MR Ungureanu. Crezul Politic al lui Neamţu, un eseu plin de îndemnuri puerile care se aseamănă izbitor de mult cu manifestul lui Ungureanu, pare a fi doar o încercare a anului

2012 de a reitera modul în care s-a format UFD, însă cu oameni mai puţini inteligenţi şi cu siguranţă mai puţin culţi. Mihail Neamţu, pe care îl putem considera doar un sfertodoct trimis la muncă de Băsescu, nu are nici alura şi nici flerul politic pentru a duce la bun sfârşi această manevră de dreapta adresată unui popor român care nu mai crede în ideologii şi nici nu îi mai pasă de simbolurile politice fine ce aduc a Piaţa Universităţii (a se vedea cămăşile albe).

Dar cum rămâne cu naţionaliştii români, adevăraţii dreptaci? Ultimul episod, partea II, va fi publicat în această săptămână. Noua Dreapta, Totul pentru Ţară, Alianţa Naţională şi MISA, toate dezvăluirile pe care nu le ştiaţi le veţi afla doar pe Napoca News.ro!

Comentariu user Gigel pe Napoca News la articol.

Citat: „Promovat multă vreme de Hotnews, Idei în Dialog, Dilema Veche şi Revista 22, adică de toate publicaţiile patronate indirect de pupilii lui Traian Băsescu cu dâre de finanţare din partea lui George Soroş, Mihail Neamţu este cu siguranţă planul B pentru Băsescu, planul A fiind MR Ungureanu”.

Dacă autorul chiar crede ca dreapta portocalie de la noi e finanţata de Soros, atunci înseamnă ca trăieşte pe altă lume. Având în vedere ideile pe care le împărtăşeşte şi le susţine în mod public, Soros ar trebui mai degrabă să

susţină la noi ONG-uri şi fundaţii cu orientare asumata de stânga.

Cei care se afla de fapt în spatele „intelectualilor lui Băsescu” şi în mod probabil şi în spatele noilor mişcări de dreapta sunt de fapt MARII RIVALI AI LUI SOROS de peste Ocean, fraţii Charles Koch şi David Koch. Aceştia controlează practic câteva mari ONG-uri, think tank-uri şi fundaţii americane, cum ar fi ca exemple Cato Institute (în legătura cu care fraţii au avut recent şi un proces când au încercat să obţină controlul total asupra fundaţiei şi nu să îl mai împartă şi cu alţii ca pana de curând) şi Atlas Network. Iar respectivele entităţi (fundaţii etc.) de peste Ocean susţin la rândul lor entităţile similare de la noi cu orientare asumata de dreapta (CĂDI şi altele).

Dintr-un articol ca cel de mai sus se vede foarte bine faptul ca în prezent cine nu e atent la ceea ce se întâmpla în viaţa politica din SUA nu mai este capabil să priceapă ce se întâmpla la noi în viaţa politica. România şi-a intrat atât de bine în rolul de colonie încât pentru viitorul ei contează în prezent mai mult cine câştiga alegerile în SUA decât cine le câştiga acasă. Iar în timp ce pentru politicienii noştri ideologia este de fapt un moft, în SUA pentru actorii politici de acolo IDEOLOGIA CONTEAZĂ ENORM. Şi în prezent păpuşarii se afla în America, în timp ce aici au rămas doar marionetele – deciziile se iau de fapt peste ocean şi ai noştri doar le pun în aplicare.

Un mic exemplu/previziune apropo de influenta politica americană la noi: dacă în SUA în toamna asta pierd Obama şi democraţii, aşteptaţi-vă la nişte privatizări de-a dreptul sălbatice în sistemul nostru de sănătate. În momentul ăsta dreptacii noştri portocalii încă se mai simt cât de cât timorati şi de răscoalele autohtone din iarna, dar odată ce ar vedea ca stăpânii lor americani au câştigat nu vor mai avea niciun fel de inhibiţii – şi de data asta, îmbărbătaţi de o victorie a lui Romney & co. şi de moartea Obamacare-ului, s-ar putea inclusiv să îl arunce în suturi afară din minister pe Arafat, chestie pe care n-au avut curajul să o facă asta iarna.

Un episod interesant din istoria recentă a naţionalismului românesc este cel al mişcării din Piaţa Universităţii din anul 1990, când foştii nomenclaturişti ai Partidului Comunist Român conduşi de Ion Iliescu se erijaseră în revoluţionari şi preluaseră conducerea României „democratice”. Mai interesant decât evenimentele avute loc în Piaţa Universităţii între 22 aprilie şi 15 iunie sunt personalităţile pe care le-a create acest fenomen şi implicarea lor în politica post-decembristă: Marian Munteanu este unul dintre personajele cheie ale fenomenului Piaţa Universităţii, a cărui activitate anticomunistă începe încă de dinainte de 1989.

Marian Munteanu, luptător anticomunist şi lider al ASC

Dar cine este Marian Munteanu, care sunt legăturile sale cu profesorul Ion Coja, un alt lider al naţionaliştilor români, cu Virgil Măgureanu sau cu Petre Ţutea?

Probabil cea mai completă analiză dedicată lui Marian Munteanu este publicată de către Traian Călin Uba în România Liberă. Analiza, publicată chiar şi pe site-ul personal al lui Munteanu este formată din mărturiile unor colegi şi profesori, printre care şi Mugur Vasiliu, un binecunoscut militant naţionalist şi legionar, fondator al partidelor Mişcarea Conservatoare şi Axa Neamului, dar şi membru în partidul fondat de Munteanu, Mişcare pentru România, din care mai făceau parte şi George Roncea, Dan Dungaciu şi Ion Coja.

CV-ul complet al lui Marian Munteanu ne poate părea un pic bizar, analizat la 22 de ani de la Revoluţie. În anul 1990, când spaima de terorişti era încă un lucru comun printre românii traumatizaţi de violenţele din decembrie 1989, Marian Munteanu se prezenta fără menajamente un luptător anticomunist încă din 1985, cu toate că în 1989 acesta era lider al Asociaţiei Studenţilor Comunişti (ASC) pe an în cadrul Facultăţii de Litere a Universităţii din Bucureşti, unde acesta era student la secţia de

românăportugheză. *„Laprima şedinţă A.S.C. Marian a fost propus ca secretar de an şi ales cu o mare majoritate. A fost reales până în anul III. Era foarte potrivit pentru această funcţie [...] După Revoluţie mi s-a părut ciudat că a fost din nou reales – de astă dată ca lider al studenţilor în Ligă. Consideram că oamenii care au avut înainte funcţii politice nu ar trebui să conducă şi acum. Marian a fost membru P.C.R. Şi de aceea mulţi sau împotrivit la realegerea lui. Marian a răspuns însă că funcţia pe care a avut-o îi permitea să lupte dinăuntru împotriva sistemului. În rândul celor care s-au opus alegerii lui Marian ca lider al Ligii m-am numărat şi eu."*, mărturiseşte fosta colegă Pupeza Codrina în articolul lui Traian Călin Uba. Potrivit propriilor declaraţii, activitatea sa anticomunistă s-a desfăşurat între anii 1985 – 1989, prin promovarea de repere şi personalităţi româneşti marginalizate, o mare parte fiind membri ai Mişcării Legionare, prin organizare de colocvii sau conferinţe dedicate personalităţilor interzise în timpul regimului comunist, cum ar fi Mircea Eliade, Emil Cioran, Petre Ţutea, Ernest Bernea, Nae Ionescu, Dumitru Stăniloae, toate personalităţii care au cochetat cu Mişcare Legionară. Repercusiunile acestor acţiuni anticomuniste sunt descrise chiar de către Marian Munteanu pe site-ul personal (la persoana a treia):

În anii 1988 – 1989 este arestat şi interogat în mai multe rânduri, fiind învinuit de „propagandă creştină, ostilă ideologiei marxist-leniniste", principala acuzaţie fiind aceea de discipol al gânditorului Petre Ţuţea. În pofida presiunilor şi ameninţărilor, refuza să colaboreze cu securitatea şi nu semnează niciun angajament de acest tip.

Cu toate acestea, în anii 1988 şi 1989, Marian Munteanu nu este doar membru al PCR, ci şi lider al ASC.

La căpătâiul lui Petre Ţutea, alături de Ion Coja

Dar cea mai interesantă activitate a lui Marian Munteanu, pe vremea când acesta era student, a fost apropierea de filosoful Petre Ţutea. Filosoful s-a aflat după eliberarea sa în 1964, sub permanenta supraveghere a Securităţii comuniste. Deţinut fără condamnare între 1948

şi 1953 şi apoi între 1956 şi 1964, fostul director din cadrul Ministerului Economiei Naţionale din timpul statului naţional-legionar, Ţutea era încă în anii 1980 capabil să provoace, să dezmintă, dar mai ales să ia în derâdere regimul comunist. Desele percheziţii la locuinţa sa, descinderi şi confiscări de materiale au devenit mai blânde spre finalul anului 1980. Atunci un grup de studenţi de la Facultatea de Litere a Universităţii din Bucureşti au devenit confidenţii lui Petre Ţutea, îngrijindu-l, conversându-l, înregistrându-l şi chiar corespondând cu prietenii săi aflaţi în exilul străinătăţii.

Întâmplător sau nu, Marian Munteanu, Mugur Vasiliu dar şi profesorul Ion Coja s-au aflat printre confidenţii lui Ţuţea. Garsoniera lui Ţutea era un loc unde se pelerinau diferite persoane, unele dornice din a se înfrupta din înţelepciunea vorbită a marelui filosof, alţii pentru a-l trage de limbă sau a-l verifica periodic. Modul în care Munteanu a ajuns în preajma lui Ţutea este evocat de către profesorul său, Ion Coja:

„Mulţi dintre profesorii de la Universitate, mai ales cei cu nivel politic mai bine certificat, primeau sarcina de a fi «îndrumători de grupă», un fel de diriginţi. Nu mi s-a dat această dovadă de încredere decât o singură dată, în 1987, şi s-a nimerit ca grupa de anul întâi pe care urma s-o păstoresc timp de patru ani să fie grupa lui Marian Munteanu. Ne-am apropiat imediat unul de altul, dar şi de alţi colegi ai lui Marian. Nu mai ştiu cum s-a făcut de l-am dus pe el şi alţi colegi pe la Ţuţea. Felul de a gândi naţionalist al lui Marian ştiam că o să-i facă mare plăcere bătrânului. Mai gândeau ca el şi ceilalţi colegi ai săi, alde Mugur Vasiliu, Mihai Gheorghiu... [...] Cred că încă din 1988 s-a constituit un grup numeros de studenţi, adunaţi de mine, de Ioan Alexandru şi de Mihai Neagu Basarab, care făceau cu rândul pe lângă Petre Ţuţea, unul dimineaţa, altul după-amiaza. Îl ajutau să se îmbrace, să mănânce, să iasă la o plimbare în Cişmigiu".

Mărturiile lui Ion Coja sunt fără echivoc. Veghea

făcută la căpătâiul lui Petre Ţutea între 1988 şi 1989 era organizată de Ion Coja şi studenţii erau aleşi tot de acesta. Mai târziu, atât Munteanu cât şi oja se vor implica în lupta politică din România post-decembristă. Marian în cadrul mişcărilor din Piaţa Universităţii, a Alianţei Civice, Mişcării pentru România şi PUNR, iar Ion Coja în cadrul Vetrei Româneşti, a PUNR şi mai apoi ca fondator din umbră la Noii Drepte.

O coincidentă bizară

Probabil puţină lume nu a auzit de profesorul Ion Coja. Conferenţiar la Facultatea de Litere de la Universitatea din Bucureştiunde ţine un curs de lingvistică generală, Ion Coja a devenit cunoscut în anii 1990 prin activitatea sa politică naţionalistă, ca senator între 1992 şi 1996 pe listele Partidului Democrat Agrar din România (care apoi a fuzionat cu Partidul Noua Românie în 1998, condus de Virgil Măgureanu), ca fondator al Asociaţiei Culturale Vatra Românească, dar şi ca şi candidat la Primăria Bucureşti în anul 2004 din partea Partidului Naţional Democrat Creştin (PNDC), aflat în acea perioadă sub conducerea directă a Noii Drepte. Un oponent fervent al tezei holocaustului evreiesc din România, Ion Coja este şi autor al mai multor cărţi pe această temă şi un militant împotriva revizionismului maghiar.

Pe vremea când era profesorul lui Marian Munteanu şi organiza grupuri de studenţi pentru a-l îngriji pe Ţutea, Ion Coja era şi secretar de partid. Un episod extrem de interesant este cel al legăturii dintre Ţutea şi Cioran, ţinută personal de cător Ion Coja, prin călătorii la Paris:

„Când, în 1988, la Paris, întâlnindu-mă cu Emil Cioran la care fusesem trimis de Petre Ţuţea, i-am povestit „ce mai face Petrache” [...] Mi-a dat o carte cu un autograf pentru Petre Ţuţea, un alt autograf pentru mine şi un autograf al lui Montherlant pentru Cioran, „hommage à Ms. Cioran” zicându-mi că-l poate vinde „Petrache”, să ia un ban pe el. Mi-a mai dat o mie de franci şi nişte costume de haine pentru acelaşi Petrache, şi se tot mira Petre

Ţuţea ce bine i-a nimerit Cioran măsura”.

Conversaţia, descrisă pe larg aici: Ion Coja recunoaşte: În 1985 am încheiat un raport de 300 de pagini asupra activităţii lui Petre Ţuţea

Putem pune aici la îndoială modul în care Coja sau Munteanu au fost aleşi pentru a se afla în prezenţa lui Petre Ţutea. Putem discuta modul în care Ion Coja călătorea liber la Paris în anii 1980, când românii abia puteau să viziteze ţara prietenă Ungaria, sau modul în care Coja se întâlnea cu persoane urmărite de Securitate până în anii 1990, cum ar fi Emil Cioran, ba chiar transporta pentru acesta în ţară sume mari de bani. Fie aceste lucruri nu s-au întâmplat niciodată, fie ele au fost făcute cu acordul sau coordonarea Securităţii! Având în vedere că Emil Cioran a fost în evidenţele Securităţii până în mai 1990.

În nota informativă Nr f. 7/0041922 din 22.11.1988 clasificată Strict Secret, un agent a cărui identitate nu apare în arhive CNSAS descrie o întâlnire la Paris cu Emil Cioran. Se discută despre patriotismul anti-maghiar al lui Ceauşescu, despre invenţia cu evreii exterminaţi în România, dar şi despre Petre Ţutea. Această notă este publicată în cartea Cioran şi Securitatea editată de Stelian Tănase:

„În general, ce i-am pus lui Cioran sunt lucruri pe care le cred cu sinceritate şi de aceea cred că am reuşit să fiu convingător. Dacă era după Cioran, convorbirea noastră s-ar fi prelungit încă mult. I-am făcut şi eu un cadou soţiei sale, ca din partea lui Ţutea, şi Cioran să bucurat grozav. Nu din pricina asta, ci, după alte semne şi informaţii, ştiu că o duce extrem de modest din punct de vedere financiar”.

Deci cum îşi permitea Cioran cel sărac lipit să facă cadouri de mii de franci lui Ţutea? Şi cine este misteriosul securist care vorbea cu amândoi, le făcea cadouri în numele lor, făcea pe curierul dar, mai ales, discuta despre revizionismul maghiar şi holocaustul inventat din

România?

Munteanu, acuzat de colaborare cu Securitatea

Ion Coja a fost cel care, în calitate de senator PDAR, vorbea deja despre o alianţă între Mişcare pentru România a lui Munteanu şi Partidul Noua Dreaptă a lui Sorescu (a nu se confunda cu actuala Asociaţie Noua Dreaptă). Munteanu devenise în 1992 fondator al PMR, după ce devenise şi fondator şi lider al Ligii Studenţilor chiar în 23 decembrie 1989. În decembrie 1990 participă la fondarea Alianţei Civice, fiind ales primul preşedinte al alianţei, dar renunţă la calitate de membru pentru a-şi forma propriul partid. Partidul a fost înfiinţat pe scheletul organizaţiei de tineret Mişcare pentru România, care s-a desfiinţat în 2005.

Imaginile cu un Marian Munteanu bătut de minerii aduşi de Ion Iliescu în Piaţa Universităţii i-au garantat acestuia un statut de lider moral în cadrul mişcărilor politice de dreapta de după 1989.

Înregistrat în 23 decembrie 1991, partidul urmărea îndeaproape principiile legionare de organizare internă, bazate în primul rând de competenţă şi meritocraţie, potrivit programului partidului. Dacă la început s-a speculat în legătură cu afinităţile legionare ale MPR, dubiile au fost împrăştiate în 1993 când Munteanu a publicat o scrisoare deschisă foştilor legionari, pentru a se alătura partidului său. Nu a durat mult până Munteanu a fost acuzat de colaborare cu Securitatea.

Dan Zamfirescu spunea într-un interviu dat în 1993, că i-a propus lui Munteanu să îşi dezvăluie unul altuia gradul pe care îl au în Securitate. Şi că, mai mult, Munteanu era preocupat în decembrei 1989 că dosarul său va fi dat publicităţii. Chiar Ion Coja afirmă pe blogul personal, fără menajamente, că studentul Munteanu, pe care el l-a dus la Ţutea şi pe care l-a susţinut apoi în lupta politică, este securist:

„Marian Munteanu a fost anchetat de securitate odată cu alţi vreo zece – cincisprezece studenţi care mergeau cu rândul la Petre Ţuţea acasă. Păi, la un moment

dat, securitatea, drăguţa de ea, care îl urmărea pas cu pas pe nea Petrache Ţuţea, doar, deh, era un duşman al poporului, a declanşat o anchetă, i-a luat la întrebări pe studenţii care veneau la bietul bătrân, i-a ameninţat, le-a cerut să nu mai calce pe acolo etc. Deci, atunci, Marian Munteanu, mi-a spus-o şi el, a avut de-a face cu securitatea!... Deci, dacă Marian Munteanu s-o fi angajat la aşa ceva, nu putea fi decât o chestiune formală, să scape din anchetă. Important nu e dacă Marian a semnat un contract cu ei, ci dacă după aceea a făcut, a făcut vreo ticăloşie! A făcut? Îţi spun eu: n-a făcut!"

Politica şi retragerea lui Munteanu

Dar Munteanu s-a făcut remarcat în politică doar în anii 1999 – 2000, când este propus la o candidatură la preşedinţia României din partea PUNR, susţinătorul său fiind Mircea Druc, fost prim-ministru al Republicii Moldova. PUNR cu candidatul Munteanu decide să facă o alianţă tocmai cu partidul lui Virgil Măgureanu, primul director al SRI specializat în mişcări politice fasciste, Partidul Naţional Român. Uniunea partidelor capătă denumirea de Alianţa Naţională, o denumire refolosită nefericit de către grupurile legionare din Capitală susţinute de foşti membri ai Noii Drepte. Modul în care Munteanu se retrage de la cursa pentru Cotroceni nu este clară. Acesta declară ca a renunţat de bunăvoie, deoarece alianţa cu Măgureanu a dus la excludere multor membri tineri şi compromiterea platformei politice a lui Munteanu. Alte voci spuneau că i s-ar fi scos dosarul de colaborare cu Securitatea şi a renunţat de bunăvoie.

Cert este că că în 1999, cotidianul Atac la Persoană publicase pe prima pagină în facsimil acordul de colaborare semnat de Munteanu cu Securitatea în septembrie 1998. În 1994, un fost şef de contrainformaţii al Armatei, generalul Dumitru I Dumitru, făcea parte din conducere MPR.

Între cele două experienţe politice ale lui Munteanu, cu MPR şi PUNR, efectuează un stagiu de specializare în ştiinţe politice şi guvernamentale la Washington, SUA, ca

bursier al Naţional Forum Foundation (Admiral Jeremiah Denton Foundation) în 1993. În 1998 îl regăsim alături de delegaţia care îl însoţea pe premierul Radu Vasile în Italia, ca apoi în 1999 se zvonea că se va înscrie în PNL.

Dar nici profesorul Ion Coja nu se lasă de politică. PDAR, pe a cărui liste a ajuns senator de Constanţa, a fuzionat în 1998 to cu partidul lui Măgureanu. În 2004 candidează la primăria Bucureşti pe listele PNDC: *Ne-am adresat PNDC, adică domnilor Oprea Niţă şi Horia Niţă, tată şi fiu! îi cunoşteam din 2004, când am candidat pentru dânşii la locale, împreună cu băieţii din Noua Dreaptă, pe care i-am tras după mine!*

În 2009 Ion Coja anunţă candidatura independentă la preşedinţia României, dar candidatura sa este respinsă de BEC. Vina o poartă, potrivit lui Coja, un fost colonel de Securitate care ar fi falsificat unele liste cu semnătui: http://www.ioncoj a.ro/prezi denti al e/comuni cât/.

Dar de ce contează, până la urmă, biografiile lui Munteanu sau Ion Coja. Cei doi nu mai activează în viaţa politică în acest moment şi nu mai au nicio influenţă. Marian Munteanu a devenit între timp un om de afaceri prosper, cu sediu în Piaţa Rosetti. Răpoosatul Cristian Paţurcă, autorul imnului golanilor, scria despre el*: „Marian Munteanu a luat-o cu afacerile, n-a mai băgat în seamă pe nimeni. Da, a ajuns şi ăsta mare şi tare. A ajuns pe dracu'. Vali Sterian a fost singurul care l-a înfruntat şi l-a făcut trădător nenorocit"*. Ion Coja s-a implicat activ în formarea Asociaţiei Noua Dreaptă şi a candidat susţinut de aceasta. A încercat să candideze şi susţinut de coloneii din Securitate şi nu i-a ieşit. Până la urmă este vorba de a separa persoanele rău intenţionate de cele oportuniste. Munteanu şi Coja, cei doi prieteni ai lui Ţutea din 1989, se încadrează foarte bine în cele două categorii. Rămâne să ghiciţi care e oportunistul şi care e cel rău intenţionat.

Toţi Oamenii Dreptei. Episodul „Noua Dreaptă", marca Radu Sorescu

Denumirea „Noua Dreaptă" a devenit deja un brand

de ţară, cu semnificaţie diferită pentru fiecare dintre români. Dacă pentru unii înseamnă ultima mişcare naţionalistă de tineret activă din întreaga Europă (voi arăta în episoadele următoare de ce afirm acest lucru), pentru alţii înseamnă o grupare extremistă şi xenofobă, un real pericol pentru minorităţile de orice fel, iar pentru unii însemnă doar un grup de oameni care nu au altceva mai bun de făcut. Pentru câţiva români, însă, denumirea de Noua Dreaptă evocă amintiri din anii 1990, înainte de înfiinţarea actualei organizaţii Noua Dreaptă în 2001. Între 1992 şi 1995 Radu Sorescu, nepot al marelui poet oltean Marin Sorescu, a înfiinţat un partid cu denumire asemănătoare, Partidul Dreapta Naţională şi a editat o revistă cu numele „Noua Dreaptă”.

Cine este Radu Sorescu

Radu Sorescu este un poet, dramaturg şi eseist născut 20 august 1964 în Craiova. Este nepot al poetului Marin Sorescu, fiul Constantinei Sorescu (născută Avram) şi al scriitorului George Sorescu, profesori universitari. Modul cum a ajuns nepotul lui Marin Sorescu să înfiinţeze un partid considerat naţionalist şi extremist nu este încă foarte clar şi cel mai probabil că persoanele care au fost martore acestei geneze nu se vor înghesui să evoce aceste evenimente prea curând. Partidul lui Sorescu, un partid fără vreun impact real în politica post decembristă, a devenit în acea peridoadă o culcă a bătăii, alături de PRM-ul lui Vadim Tudor, nominalizat de toate publicaţiile şi studiile venite din străinătate ca un exponent agresiv al extremismului, al legionarismului şi al şovinismului.

Radu Sorescu – foto

În lucrarea „Faţa întunecată a politicii post-comuniste din România” editate de V.G. Băleanu în martie 2001 în cadrul Centrului de Studii ale Conflictelor (organism care aparţine Defence Academy of the United Kingdom din Marea Britanie), Radu Sorescu este încă amintit ca un important personaj al extremei drepte din

România post-decembristă, cu toate că românii care îşi amintesc de ele şi de partidul său puteau fi număraţi pe degete.

Partidul Dreapta Naţională, în parlamentul României

În anul 1993 partidul Dreapta Naţională se manifesta prin publicarea revistei Noua Dreaptă. Acesta a publicat în aprilie 2003, în cadrul revistei, manifestul ideologic al partidului defunct. Manifestul conţinea mesaje împotriva minorităţilor naţionale care nu doresc să fie asimilate de români şi în special a ungurilor, desemnaţi ca fiind „cruzi, răzbunători şi iredenişti". Statul etnocratic descris de Radu Sorescu ar fi trebuit, potrivit Manifestului, să se orienteze extern către Germania şi Japonia, într-o reînfiinţarea a Axei, însă fără Italia. Tezele naţionaliste ale lui Radu Sorescu pot părea unele rudimentare şi puerile, în comparaţie cu mişcările naţionaliste ale anilor 2000, însă Partidul Dreapta Naţională şi revista Noua Dreaptă par să fie primele manifestări naţionaliste, chiar cu un iz nazist, din politica românească de după 1989.

Partidul Dreapta Naţională s-a înfiinţat în anul 1992 şi a activat până în anul 1996. A avut chiar un reprezentant în parlament, în persoana lui Cornel Brahaş. Acesta, ales pe listele PUNR, a devenit membru al PDN în 1995, după ce a fost exclus din PUNR. Pe numele său real Ionel Viţu, Cornel Brahaş, folosind pseudonimul său literar inspirat din denumirea satului natal Brăhăşeşti din Galaţi, a fost exclus din PUNR după ce a fost acuzat de conducere partidului că ar fi deturnat fonduri din filiala bucureşteană a PUNR. Vicepreşedinte la PUNR şi vicepreşedintele Comisiei pentru cercetarea abuzurilor, corupţiei şi pentru petiţii, precum şi membru al Comisiei de cultura, îşi dă demisia şi se înscrie în partidul lui Sorescu, devenind astfel primul parlamentar pe care l-a avut PDN. Cornel Brahaş s-a sinucis în noiembrie 2005 la vârsta de 55 de ani împuşcându-se în cap, cel mai probabil din cauza depresiei şi a durerilor fizice provocate de artrita care îl ţintuise la pat şi îi amputase un picior. Membru al Uniunii Scriitorilor

din România, Cornel Brahas este autorul volumului de versuri „Până la capăt şi mai departe” şi al romanului „Morţii nu mai ştiu drumul către casa”, apărut la Editura Militară, în 1990.

Cornel Brahas – foto

Manifestări ideologice – Revista Noua Dreapta

Deja în anul 1993 Radu Sorescu nu se ferea să publice articole cu tentă legionară în revista Noua Dreaptă, publicând poze cu Generalul Cantacuzino Grănicerul sau Corneliu Zelea Codreanu. Acesta a anunţat şi înfiinţarea unor Gărzi Civice şi a impus organizarea în stil legionar, pe principiile cuiburilor, în cadrul partidului, afirmând că cele 10 porunci ale PDN s-au inspirat din cele publicate de Corneliu Zelea Codreanu în Cărticia Şefului de Cuib. Mai mult, Sorescu s-a autointitulat Căpitan, asemeni lui Codreanu, însă s-a retras subit din politică în 1994, lăsându-l pe Brahas să se ocupe de reorganizarea partidului.

Dispariţia partidului şi perioada Brahaş – Vasile

În 1996, Brahaş este acuzat din nou că ar fi deturnat fonduri ale Partidului Dreapta Naţională şi este dat afară din partid. În 1996 legea electorală se schimbă şi partidul trebuie să strângă 10.000 de semnături de susţinere. Nefiind capabil de strângerea semnăturilor, este desfiinţat în noiembrie 1996.

În iulie 1997 formează partidul Dreapta Românească şi anunţă că doreşte să colaboreze din nou cu Gheorghe Funar. Însă un alt politician devine un membru de vază ai Dreptei Româneşti: profesorul Ion Coja, care devine lider naţional al partidului. Chiar şi Jean Maurer, fiul premierului comunist, Gheorghe Maurer, devine membru al acestui partid.

PDL-istul Aurelian Pavelescu a fost chiar în conducerea partidului, din 1992 şi până în 1996. În CV-ul său postat pe site-ul Camerei Deputaţilor, se confirmă acest lucru: 1993 – 1996 – Partidul Dreapta Naţională – din

1994 – 1996 Preşedinte.

Radu Vasile, care avea să devină premier al României din partea PNŢCD, devine şi el membru ai Dreptei Româneşti. Dreapta Românească se transformă în 1999 în PPDR (Partidul Popular ai Dreptei Româneşti), cu susţinerea lui Radu Vasile. La un congres al partidului din februarie 2000 de la Braşov, Brahaş este înlăturat de la conducerea partidului şi Radu Vasile devine noul preşedinte. Noul partid cere înregistrarea la 9 februarie 2000, dar un grup de membri de partid depun recurs, opunându-se formării la Tribunalul Bucureşti. Iniţial înfiinţarea este respinsă, dar apoi acceptată la recurs şi partidul ia naştere în apriie 200 o în mod oficial. După rezultatele slabe de la alegerile locale din 2000, PPDR nu mai participă şi la cele parlamentare. Radu Vasile devine însă senator pe listele Partidului Democrat, condus de Petre Roman.

Controverse

Radu Sorescu a devenit un apropiat nu numai al lui Coja, ci şi al exoticului personaj Constantin Burlacu, un aşa-zis legionar emigrat în SUA, cercetat de FBI pentru asasinarea profesorului Culianu.

Răzvan Codrescu îl prezintă pe Radu Sorescu ca fiind *„un personaj „uns cu toate alifiile”, alternând, în malaxorul unui tupeu deconcertant, un pseudolegionarism ultraradical cu un soi de mitocănie naţional-comunistă mai tinerească, precum şi afacerismul dubios cu exerciţiul intelectual de mâna a doua”.*

Un alt episod, confirmat se pare de către Radu Sorescu, este detaliat pe un blog (http://www.prazburg.com).

„Din ce vorbeşte lumea, pentru că ăştia de la ziare şi televiziune nu mediatizează ei asemenea nenorociri, Radu a mers la el acasă cu o colegă. Are balta peşte: cu excepţia a două-trei cazuri pe clasă, LFI a rămas şcoală de fete. Cu ei au mai fost alţi câţiva hăndrălăi, prieteni sau colegi ai lui Sorescu. După câteva zile, fata a depus reclamaţie la miliţie cum că a fost victima unui viol în grup. N-a precizat

dacă Radu Sorescu şi ceilalţi denunţaţi ca violatori au folosit protexuri. Deci, s-au dus toţi la Sorescu, pentru început în sufragerie. Taclale, antren, un Modern Talking, o Mihaela Runceanu, mai apoi un lichior din ăla verde, Arctic, scos din frigiderul cu acelaşi nume... Radu şi fata au ajuns la pat, fără să joace şah. El a susţinut în anchetă că au făcut sex fără s-o fi silit, şi nici ea pe el. Dar Sorescu nu e singurul reclamat de către pretinsa victimă, ci şi ceilalţi, care după ce-a terminat treaba primul cică au luat-o la poştă, cum s-ar spune.

Prin LFI umblă vorba că fata l-a şantajat pe Radu Sorescu. De aceea a reclamat violul la câteva zile după ce susţine că s-a comis. El, ştiindu-se nevinovat sau pilos sau ambele, i-a răspuns: „Hai, fată, dă-i cu sasu de-aici!”. Cert e că Radu Sorescu are mici şanse să vadă meciul cu FC Kaiserslautern în libertate. Adică să vadă meciul cu FC Kaiserslautern. Se va pune însă problema dac-o va urmări pe Ştiinţa în semifinală, sunt în stare să pun pariu că-i eliminăm pe vest-germani. (Apropo, am auzit că-n Occident există pronosporturi la care poţi juca o sumă pe un singur meci!)

***Radu Sorescu a fost condamnat la nişte ani de închisoare. A ieşit înainte de termen, a terminat liceul şi facultatea. A fost ziarist după Revoluţie şi a înfiinţat şi condus partidul Noua Dreaptă.** Povestea cu violul a explicat-o ca pe-o înscenare pusă la cale unui anticomunist ca el”.*

Partea IX

Toţi Oamenii Dreptei. Forumul Creştin Noua Dreaptă: primii cinci ani

În episoadele anterioare ale acestui serial dedicat naţionalismului românesc post decembrist am construit doar contextul pentru prezentarea celei mai notorii organizaţii de acest tip din România: Noua Dreaptă.

A nu se confunda cu Partidul Dreapta Naţională, fondat de Radu Sorescu în anii ’90, Noua Dreaptă a fost fondată în anul 2000 sub forma unei organizaţii non-

guvernamentale de către Tudor Ionescu, la Bucureşti. Forumul Creştin Noua Dreaptă, aşa cum s-a numit organizaţia naţionalistă la începuturi, a luat naştere după ce tânărul bucureştean Tudor Ionescu, student la Drept, a părăsit Partidul Pentru Patrie şi a decis înfiinţarea unei organizaţii naţionaliste pentru tineret, după model european.

Noua Dreaptă, o organizaţie după modelul european – A Treia Poziţie Internaţională

Partidul pentru Patrie, înfiinţat în anul 1993 ca şi continuator al Partidului Totul Pentru Ţară de către Corneliu Zelea Codreanu şi generalul Gheorghe Cantacuzino Grănicerul în 10 decembrie 1934, era în anul 2000 un partid care nu se sfia să se afişeze ca fiind legionar, ca şi acum, de altfel. Fondat la 30 ianuarie 1993, Partidul pentru Patrie este creaţia vechilor legionari Nistor Chioreanu, Virgil Mateiaş, Puiu Atanasiu, Nicu Păun, Nelu Rusu, Neculae Purcărea. Partidul l-a coptat mai târziu în conducere chiar şi pe Ion Gavrilă Ogoranu, actorul Ernest Maftei, Mircea Nicolau şi pe actualul secretar general, imaginea publică a partidului, profesorul de geografie Florin Dobrescu. Una din iniţiativele mai aparte ale Partidului pentru Patrie a fost construirea unui sediu propriu în Bucureşti, pe strada Veseliei nr. 21 din Ferentari (Bucureşti), proiect finalizat în anul 2000. Într-una din pozele de la ceremonia de inaugurare este surprins şi tânărul Tudor Ionescu, membru al partidului, dar şi al unui cuib legionar care funcţiona în cadrul partidului.

Motivul pentru care Tudor Ionescu a decis să înfiinţeze propria organizaţie naţionalistă ţin mai degrabă de opţiuni personale şi a specula pe această temă, după 12 ani, nu mai are rost. Putem însă să ţine cont de contextul mişcărilor naţionaliste din anul 2000. Partidul pentru

Patrie, un partid care se declara făţiş legionar nu avea niciun impact politic real şi nu reuşea să obţină, la alegerile la care participa, vreun mandat. În acest timp Europa era cuprinsă de revirimentul organizaţiilor

naţionaliste de tineret, care adoptau un nou model de acţiune şi o ideologie care lăsat în urmă nazismul şi de multe ori chiar şovinismul. Forza Nuova din Italia, Falanga din Spania, NOP din Polonia, NPD din Germania, dar şi Zorii Aurii din Grecia, gruparea care a ajuns în parlamentul elen în anul 2012, erau mişcările naţionaliste din Europa care reprezentau noul val, al cele de-a Treia Poziţii internaţionale, anticomuniste şi anticapitaliste, patriotice, identitare şi revoluţionare.

Cel mai probabil aceste mişcări au reprezentat modelul pe care Tudor Ionescu a dorit să îl urmeze. Într-o Românie în care puţinele organizaţii şi partide naţionaliste se preocupa în primul rând a se certa pe tema continuităţii legionare, Forumul Creştin Noua Dreaptă a reprezentat un pas înainte. Noua Dreaptă avea să formeze mai târziu European Naţional Front (ENF), o organizaţie umbrelă care cuprindea toate aceste partide şi mişcări.

Primul an: alegerea ideologiei şi primele acţiuni

Potrivit unor persoane care acum nu mai fac parte din Noua Dreaptă, decizia de a urma un model naţionalist sau altul nu a fost făcută din momentul zero al fondării. Venind dintr-un mediu legionar, Tudor Ionescu a cochetat, potrivit acestor surse, cu adoptarea unui model naţionalist mai radical, de tip skinhead. Acest model era acceptat în Europa în rândul partidelor şi mişcărilor menţionate mai sus, iar în România încă nu se adoptase OUG din 2002, care interzicerea organizaţiilor şi a simbolurilor cu caracter fascist, rasist şi xenofob şi prevenirea cultului pentru persoanele vinovate de săvârşirea unei infracţiuni contra păcii şi omenirii. Această dilemă avea să se sfârşească definitiv în 2002, odată cu reţinerea lui Grigore Opriţă, unul dintre liderii Noii Drepte, pentru propagandă naţionalistă. Modelele de urmat radicale din Europa, care se menţineau în viaţă în principal datorită fenomenului imigraţionist, nu aveau priză în România, nu aveau nici rădăcini şi tradiţie şi erau, în fond, netolerate de către statul român. Noua Dreaptă avea să termine cochetăria cu fenomenul skinhead şi să se îndrepte tot în direcţia

legionară, susţinută cu putere de către unii dintre membri fondatori.

Prima acţiune publică a Noii Drepte, un marş memorial devenit o tradiţiei între timp, la Tâncăbeşti, locul unde a fost asasinat în noaptea de Sf. Andrei 1938 Corneliu Zelea Codreanu, adună sub 20 de persoane. Fotografia document este încă disponibilă pe site-ul oficial al organizaţiei, www.nouadreapta.org. O adevărată resursă de istorie recentă. Tot în anul 2000 se legalizează în România homosexualitatea, iar Noua Dreaptă este printre primele organizaţii care iau poziţie, printr-o pichetare în faţa Senatului, la 30 iunie 2000. Aşa a arătat anul 2000 pentru Noua Dreaptă, primul an de existenţă.

2001 – 2005. Cazul Grigore Opriţă şi Frontul Naţional European

Dacă primele acţiuni şi primele proiecte ale Noii Drepte nu mai sunt cunoscute decât de puţine persoane, în mare parte datorită lipsei de presă online în România anilor 2000, membri fondatori şi-au făcut marcate personalităţile, mai ales prin proiectele lor conexe sau prin activităţile în care s-au implicat după părăsirea organizaţiei.

Nicu Calotă, un tânăr Bucureştean, care a fost pentru multă vreme vicepreşedinte al organizaţiei, a fondat trupa pe rock naţionalist Brigada de Asalt, după care a părăsit organizaţia şi a fondat gruparea Alianţa Naţională, cu o agendă agresivă îndreptată spre Noua Dreaptă şi Partidul pentru Patrie. Despre această organizaţie şi despre membri ei voi scrie în episoadele următoare.

Un al lider al organitzaţiei, Bogdan Stanciu, avea să devină fondatorul primei agenţii de presă alternative online din România – Altermedia – (alături de Dan Ghiţă) şi avea să se implice, după părăsirea organizaţiei, în Fundaţia Pro Vita, filiala Bucureşti, cea mă importantă organizaţie creştină pronatalitate şi anti-avort din România.

Între anii ’2001 şi 2005, manifestările Noii Drepte încep să capete o direcţie, cu toate că majoritatea sunt reacţii la evenimente interne şi externe. Primul protest împotriva înstrăinării zăcămintelor de la Roşia Montană, în 2001, înainte de apariţia ecologiştilor de serviciu, cu obiective ascunse şi sponsori la fel de dubioşi ca şi RMGC. Luări de poziţie împotriva prozelitismului sectar şi homosexual, tabere naţionaliste, devenite evenimente anuale, dar şi apropierea de organizaţiile naţionaliste europene. În anul 2002, de exemplu, ND participă la tabara naţionalistă europeană Swordniross din Polonia, alături de organizaţia NOP, eveniment marcat în numărul 5 al revistei Noua Dreaptă.

La această tabără a participat şi secretarul general al organizaţiei, Grigore Opriţă, care avea să devină în acelaşi an primul român acuzat (şi apoi condamnat) pentru propagandă şi instigare la ură şi şovinism, în baza ingratei ordonanţe 31 din 2002, emise de guvernul Adrian Năstase după o vizită în SUA. Opriţă, achitat după mulţi ani de procese, apare şi în raportul SRI din anul 1995, ca incitator la acţiuni extremiste. Secretarul general al Noii Drepte editase o carte intitulată Garda de Fier şi era acţionar al o firmă de traduceri tehnice intitualată Arbeit MI.

În anul 2003 Noua Dreaptă participă la fondarea Frontului Naţional European în Polonia, în urma unei reuniuni din 21 iunie. Organizaţiile fondatoare au fost: Renaşterea Naţionala a Poloniei (NOP / Polonia), Mişcarea pentru Unitate Naţionala (HNS / Republica Ceha), Comunitatea Slovaca (SP / Slovacia) şi Noua Dreapta (ND / România). Mai târziu aveau să adere la ENF şi NPD din Germania, un partid încă activ şi cu reprezentanţi locali şi în guvernele landurilor, Forza Nuova, o mişcare de tineret italiană formată după model legionar, Falanga din Spania şi Zorii Aurii din Grecia. Organizaţii ca Alianţa Naţională din Bulgaria şi Partidul Reformator din Portugalia aveau să devină grupări afiliate.

Frontul Naţional European a avut chiar şi un membru în Parlamentul European. Roberto Fiore, liderul Forza Nuova, a devenit membru al PE după ce Alessandra Mussolini, nepoata lui Benitto Mussolini, a renunţat la postul de europarlamentar în 2004 obţinut cu Alternativa Socială (Forza Nuova, Liberta di Azione, Fronte Nazionale). Ca o ironie, grupul naţionalist format în cadrul Parlamentului European numit ITS Identitate, Tradiţie, Suveranitate, s-a desfiinţat după ce Mussolini a făcut remarci xenofobe la adresa românilor. Vadim Tudor şi el membru al ITS cu România Mare, alături de UKIP din Marea Britanie, Frontul Naţional al lui Le Pen, Ataka din Bulgaria, Fiama Tricolore din Italia, Vlaams Belang din Belgia şi Partidul

Libertăţi la lui Jorg Halder din Austria, a decis scoaterea PRM din grup. Retragerea lui Vadim Tudor a desfiinţat oficial ITS cu cei 23 de membri ai săi în 14 noiembrie 2007.

Noua Dreaptă avea să participe activ la structurarea şi acţiunile ENF până în anii ’2007 – 2008. Apropierea a fost în mod special faţă de NPD din Germania, Falanga din Spania, Forza Nuova, dar şi faţă de Zorii Aurii din Grecia. Relaţiile cu NPD – *National-demokratische Partei Deutschlands,* au fost create şi menţinute de către Claudiu Mihuţiu, reprezentantul Noii Drepte cu relaţiile externe, care locuia înGermania (Mannheim) şi avusese legături cu Mircea Dimitriu, secretarul general al Mişcării Legionare. Mihuţiu, care se alătură ND în 2003, deveni în scurt timp unul dintre liderii influenţi ai organizaţiei. Din păcate, suferă un accident groaznic în anul 2006, care îl paralizează de la brâu în jos. Lupta sa activa în cadrul ND mai suferise şi după ce familia sa fusese agresată, iar el însuşi fusese atacat în stradă de către anarhiştii nemţi, ca urmare a participării sale la unele acţiuni al NPD în Germania. Claudiu Mihuţiu a tradus şi publicat în limba germană Cărticica Şefului de Cuib, scrisă de Codreanu, în

anul 2006 la editura germană Regin Verlag.

Frontul Naţional European începe să îşi piardă din unitate începând cu anul 2007 şi astăzi putem spune că această organizaţie-umbrelă nu mai există. Falia dintre partidele şi organizaţiile nepolitice din ENF a crescut tot mai mult, mai ales în momentul accederii Forza

Nouva în Parlamentul European. Dar cel mai important motiv a fost accederea Jobbik în Parlamentul de la Budapesta şi în Parlamentul European. Apropierea unor partide şi organizaţii membre la FNE de Jobbik şi chiar de HVIM, mai ales a italienilor şi francezilor, a dus la o denigrarea a relaţiilor cu fondatorul FNE, organizaţia Nouă Dreaptă, care şi-a canalizat energiile în anii ’2007 – 2012 în principal pentru combaterea revizionismului maghiar şi apropierii de Basarabia.

Noua Dreaptă şi experienţa politică

Chiar dacă ND s-a înfiinţat ca un ONG, cu scopul declarat de a deveni o mişcare naţionalistă şi antipoliticianistă, anul 2004 o surprinde candidând alături de PNDC. Apoi urmează cunoscuta propunere a lui Gigi Becali de fuziune cu PNG, dar şi unele tatonări cu PP-DD, pe vremea când Dan Diaconescu era încă arestat.

Cine a convins Noua Dreaptă să candideze alături de PNDC, cine a sabotat planurile lui Gigi Becali şi cine este personajul cheie care a dus la fondarea PP-DD, dar şi la distrugerea Partidului Naţionalist, veţi afla în episodul următor.

Partea X

Toţi Oamenii Dreptei: Sever Mureşan se reinventează ca patriot şi om de cultură. Este **secondat de acelaşi Ion Coja**

Controversatul om de afaceri Sever Mureşan a „renăscut din cenuşa uitării”, după ce a fost achitat în 2010 pentru săvârşirea infracţiunilor de înşelăciune, fals material, uz de fals, folosirea

creditului cu rea credinţa şi abuz în serviciu, în dosarul fraudarii Băncii Dacia Felix, după un proces care a durat mai bine de 10 ani. Revenirea lui Sever Mureşan este susţinută de către colectivul redacţional al ziarului Naţiunea, a unor membri ai PNDC, dar şi ai profesorului Ion Coja şi a liderului Noua Dreaptă, Tudor Ionescu. Mai mult, Sever Mureşan a înfiinţat chiar o fundaţie culturală numită „Fundaţia Mureşanu – Deşteaptă-te române!", cu care îşi propune să se relanseze mediatic, cultural, social şi chiar politic.

O scurtă istorie a fraudării Băncii Dacia Felix

Fraudarea băncii Dacia Felix şi preluarea acesteia de către grupul evreiesc Leumi Bank a rămas unul dintre misterele neelucidate ale Clujului, alături de fenomenul Caritas. Banca Dacia Felix a fost prima bancă înfiinţată în România după 1989, mai precis în 1991, la Cluj-Napoca. Banca a fost constituită de către membri ai Vetrei Româneşti şi s-a dorit a fi o bancă cu capital integral românesc. Printre membri fondatori se află Adrian Moţiu, Iustian Petrescu, dar şi actuali lideri ai Vetrei Româneşti, cum ar fi Ion Coja, actual preşedinte al Vetrei Româneşti Cluj, sau Ioan Balotă, preşedinte al Vetrei Româneşti Cluj. Potrivit propriilor declaraţii, Ioan Balotă era responsabil în Cluj cu lobby-ul pe lângă marile companii, pentru aşi trece toate activităţile bancare prin nou înfiinţata bancă.

Problemele băncii au început în anul 1997, când Sever Mureşan, unul dintre finanţatorii băncii, alături de Mircea Horia Hossu, sunt trimişi în judecată pentru înşelăciune. Fostul tenismen de performanţă din Câmpia Turzii, Sever Mureşam, îşi începuse afacerile chiar în 1990, prin intermediul firmei Paniro SA, o companie de panificaţie şi morărit cu capital româno-francez. Pentru a porni firma, Mureşan a luat un împrumut de 16.684.000 franci francezi de la Société Generale din Paris, creditul fiind garantat de Banca Română de Comerţ Exterior (Bancorex). De altfel, Bancorex a susţinut afacerile lui Server Mureşan în perioada 6 iunie 1991 – 5 iulie 1993,

prin intermediul unor credite de 677 milioane lei vechi. Datorită acumularării de datorii către Société Generale, datorii plătite de către Bancorex, Sever Mureşam reuşeşte garantarea datoriilor prin intermediul Băncii Daci Felix, în august 1993. Hossu, prim vicepreşedinte al BDF, garantează datorii ale lui Sever Mureşan, prin Paniro SA, East Europe Trading şi SM Invest, de peste 12, 5 milioane franci francezi şi peste 130.000 mărci germane. În mod bizar, Server Mureşan este cooptat la finanţarea Băncii Dacia Felix prin intermediul fondului de investiţii SM Invest.

Dosarul Banca Dacia Felix începe în 28 decembrie 1995, când o parte a acţionariatului BDF a depus o plângere penala prin care atât Mureşan cât şi Hossu sunt acuzaţi că în perioada 19931995 au prejudiciat „prin prezentarea de documente falsificate, au menţinut şi indus în eroare membrii C.A. cu privire la legalitatea participarii societăţii «Astra Romană Capital» SAH-Luxemburg, la capitalul social al băncii, în acelaşi timp sustrăgând suma de 160 milioane dolari, ce reprezenta contravaloarea mai multor produse metalurgice, pe care şi-au însuşit-o în interes propriu”.

Ce s-a întâmplat de la momentul decembrie decembrie 1995 şi până în prezent reprezintă doar una din enigmele încă nedezlegate ale României de tranziţie, alături de fenomenul Caritas. Cert este că în prezent Sever Mureşan a fost achitat de toate acuzele din dosarul Dacia Felix, dar şi din alte dosare conexe. În martie 2010 este achitat de un tribunal din Lille, Franţa, după ce a fost acuzat că a plănuit asasinarea unui finanţist elveţian, Rolf Gehrig. În 2009 tribunalul din Constanţa deja decise achitarea lui Mureşan şi a lui Mircea Horia Hossu în dosarul care viza falimentul Băncii Dacia Felix, dar îl obliga pe Mureşan să plătească 100 de milioane de dolari despăgubiri. Procesul a durat nu mai puţin de 14 ani, şi chiar dacă instanţa constănţeană a decis achitarea suspecţilor pentru fals material în înscrisuri oficiale, uz de

fals, gestiune frauduloasa şi abuz în serviciu. unele infracţiuni, cum ar fi înşelăciunea, s-au prescris între timp.

Prima bancă românească, preluată de israelieni

Dar dincolo de vinovăţia sau nevinovăţia lui Sever Mureşan în acest dosar, este interesant să urmărim ce s-a întâmplat cu Banca Dacia Felix, care de fapt nu a fost falimentată, ci a fost preluată de banca israeliană Leumi. Banca naţionaliştilor clujeni, în a cărei fondare şi conducere au fost implicaţi mai toţi liderii PUNR şi VR, a fost vândută unor israelieni. În toată povestea BDF au fost implicaţi, pe lângă Sever Mureşan şi alte personaje ale politicii şi economiei româneşti de după revoluţie. Şerban Mihăilescu – Miki Şpagă, Flavius Băiaş, Valeriu Stoica, Arin Octan Stănescu, Fredz Robinson, Liviu Alfred Mandler şi Ilie Mania. Toate aceste persoane sunt acuzate în prezent de către Sever Mureşan şi apropiaţii săi că ar fi încercat, cu ajutorul premierului Adrian Năstase, preluarea abuzivă a băncii, o acţiune coordonată de Mossad şi de mafia italiană. Pe cât de încâlcite santé iţele acestei poveşti, pe atât de lămuritor este finalul: Banca Dacia Felix este preluată de un fond de investiţii israelian, redenumită în Erom Bank şi apoi în Leumi Bank, după ce aceasta a fost preluată de către omul de afaceri evreu Fredy Robinson. În 2001 Robinson deţinea deja 47, 26% din acţiunile băncii, după cu se arată într-un memoriu adresa premierului. Acţionarii care activau la acea vreme în numele lui Robinson erau Yigal Zilkha (4, 90%), Fredy Robinson (4, 90%), Aurelia Marascu ((4, 90%), Liviu Mandler (4, 90%), Paulina Litman (4, 90%), Lily Eiss (4, 90%), Meir Biton (4, 90%), Israeli Arik (4, 50%) şi BNS (4,00%). La finalul anului 2000, după ce sunt anulate participaţiile la capitalul băncii ale societăţilor lui Sever Mureşan, grupul Robinson ajunge să deţină de facto 70, 18% din acţiunile Băncii Dacia Felix. Numele băncii este schimbat şi orice urmă a istoriei fondării acestei bănci este ştearsă.

Un alt personaj interesant care a fost implicat în dosarul BDF este Ilie Mania, care în 1999 semnează cu

Banca Dacia Felix un contract de colaborare pentru recuperarea unor credite, din care Mania ar fi primit un comision de 5%, plus 50.000 de dolari pe an cheltuieli. În mod bizar, Ilie Mania era acţionar al BDF din 1993. În calitate de acţionar, acesta obţinuse şi credite pentru numeroasele sale firme, pe care le-a falimentat controlat prin alte firme căpuşă: STIMA INGINERING's.r. l, LIROM's.r. L, MATAL STAR s.r.l. şi STIMEL ş.a. Potrivit unor surse, Ilie Mania fusese condamnat în 1979 la un an de închisoare pentru fals şi uz de fals. Acesta pleacă din România în Italia în anii 1980 şi revine în România după 1990, când cumpără acţiunile unor firme de stat privatizate. Nu numai că toate firmele preluate de Mania au ajuns falimentare, dar pentru ele s-au luat credite neperformante, niciodată rambursate, de la Banca Dacia Felix. De recuperarea acestor credite ajunge în 1999 să se ocupe tot Ilie Mania.

Renaşterea din cenuşă a lui Sever Mureşan

Îjcă înainte de achitarea lui Sever Mureşan, „acelaşi" profesor Ion Coja era singura persoană din spaţiul public încă dispusă să susţină nevinovăţia acestuia. Într-un material de presă intitulat De ce îl susţin pe SEVER MUREŞAN (www.ioncoja.ro, 01.06.2008), Ion Coja prevede achitarea lui Mureşan în acest dosar şi reînceperea unei lupte, cel puţin mediate, de recucerire a băncii devenite între timp israeliene:

„Deunăzi, Sever Mureşan s-a întors în ţară după 11 luni petrecute, nevinovat, în temniţele Franţei. Printre altele îşi revendică drepturile de acţionar majoritar la Dacia Felix. Foarte concis spus, timpul poate fi dat înapoi de Sever Mureşan şi procesul de înstrăinare al băncii Dacia Felix poate fi anulat, iar banca reînfiinţată. Cum a fost la început: cu capital majoritar românesc. Se va regăsi acolo şi suma depusă de mine la Dacia Felix, prin 1992 – 3, bani pe care eu nu i-am retras exact cu această nădejde, cu convingerea chiar că Dacia Felix nu trebuie lăsată să moară şi nu va muri. Nu ştiu care sunt intenţiile şi nădejdile domnului Mureşan, dar eu îl susţin cu nădejdea

că, dacă se va face dreptate pentru Sever Mureşan, atunci se va ivi şi prilejul ca Dacia Felix, rediviva, să-şi reia şi să-şi ducă până la capăt misia cu care au imaginat-o iniţiatorii ei, colegi de-ai mei din Vatra Românească. Îi chem şi pe ei alături de Sever Mureşan".

Pasul următor a fost publicare unei cărţi despre falimentarea BDF în septembrie 2012 de către Donis Cezar Mihalache, fost redactor la revista Naţiunea, deţinută de defunctul Iosif Constantin Drăgan şi desfiinţată de soţia sa, fiica generalului Guşă. Cartea, intitulată Renăscut din cenuşa uitării, între Dacia Felix şi Leumi Bank este un manifest menit să spele imaginea lui Sever Mureşan, însă explică prea puţin de cum a fost posibilă preluarea băncii de către grupul israelian. Se axează mai mult pe o omniprezentă mafie masonică condusă de Mossad-Iliescu-Năstase-Ndrăgetta, care a făcut tot posibilul pentru a-l discredita pe Sever Mureşan şi a-l acuza pe nedrept, îngropând totodată capitalul autentic românesc sădit de Vatra Românească şi PUNR. Cartea, scrisă de noul redactor şef al publicaţiei online Naţiunea.

Cezar Adonis Mihalache, este evident o carte scrisă cu colaborarea lui Sever Mureşan şi îi lipseşte puternic orice obiectivitate sau fler investigativ.

Lansarea cărţii a avut loc în iunie 2012 la librăria Mihail Sadoveau din Bucureşti, în prezenţa autorului, a lui Sever Mureşan, Ion Coja, membri ai Partidului Naţional Democrat Creştin (PNDC), dar şi preşedintele Noua Dreaptă, Tudor Ionescu.

La 30 octombrie 2012, Sever Mureşan lansează Fundaţia Andrei Mureşanu „Deşteaptă-te Române", alături de redactorii ziarului online Naţiunea, printre care şi Romeo Tarhon, candidat din partea PNDC la Primăria sectorului 6 al Capitalei, dar şi Ioan Lăcătuşu, preşedintele Forumului Civic al Romanilor din *Harghita,* Covasna şi Mureş. Lansarea a avut loc în Sfântu Gheorghe la Centrul Ecleziastic de Documentare „Mitropolit Nicolae Colan". La eveniment a participat chiar şi prefectul Codrin Munteanu.

Potrivit Ziarului Naţiunea*: „În cadrul programului, Andrei Sever Mureşan a făcut o scurtă prezentare a Fundaţiei Andrei Muresanu – „Deşteaptă-te, române!” care, împarteneriat mediatic şi cultural cu ziarul şi editura Naţiunea, va da viaţă unor însemnate proiecte spirituale şi patriotice în care intenţionează să antreneze cât mai multe ONG-uri, asociaţii civice şi personalităţi din toate mediile, pentru redeşteptarea conştiinţei naţionale şi afirmarea patriotismului autentic, drept formă de rezistenţă a comunităţilor româneşti enclavate în problematica şi netoleranta populaţie maghiară. [...] În cadrul alocuţiunii,* ***omul de afaceri şi cultură Andrei Sever Mureşan*** *şi-a exprimat poziţia critică faţă de îndoielnica şi nociva clasă politică şi guvernanţii care s-au succedat la putere în 23 de ani de capitalism nechibzuit, arătând că povara crizei apasă asupra naţiunii române pe nedrept, deşi România a dispus nu doar de o conjunctură geo-strategică avantajoasă şi de un generos patrimoniu de resurse, dar mai ales de inteligenţa şi capacitatea remarcabilă a românilor, obligaţi de către conducătorii destinelor naţiunii să îşi caute rost în lume şi nu în propria ţară”.*

Afacerile relansate ale lui Sever Mureşan alături de gen. Mircea Chelaru

În iulie 2009, România Liberă relata despre asocierea unor generali de armată într-o firmă controlată de Sever Mureşan, având ca obiect investiţiile imobiliare. Potrivit RL, Generalii de armata Ion Magdalena, Mircea Chelaru şi Dorin Gheorghiu, precum şi generalul Ioan Costas, fost ministru al Apărării în Republica Moldova, au acceptat să fie administratorii unei firme controlate de controversatul Sever Mureşan, girand cu numele lor afaceri imobiliare de peste 150 de milioane de euro. Firma Asset Management Sistem, coordonata din umbra de Sever Mureşan are ca administratori patru generali, respectiv generalii MApN Ion Magdalena (fost secretar general al Consiliului Suprem de Apărare a Ţării), Mircea Chelaru (fost şef al

Armatei Romane), Dorin Gheorghiu (fost şef al

Armatei a IV-a Transilvania) şi Ion Costas (fost ministru de Interne şi al Apărării din Republica Moldova). Cei patru generali au acceptat să ofere credibilitate afacerilor imobiliare ale lui Sever Mureşan exact în perioada în care acesta era căutat prin INTERPOL de către autorităţile judiciare din Elveţia şi Franţa pentru infracţiuni financiare. Generalii au intrat ca administratori în firma Asset Management, controlata de Sever Mureşan, în anul 2005. După doar un an, generalul Magdalena a ieşit din afacere. Au rămas însă generalii Chelaru, Gheorghiu şi Costas, ale căror nume au fost folosite pentru a se aduna avansuri de circa 15.000 euro pentru fiecare dintre locuinţele din proiectele rezidenţiale „Solaria" (din cartierul bucureştean Baneasa) şi „Casa Nova" (din Corbeanca – localitate din nordul Capitalei). Asset Management Sistem a adunat, în 2007, avansul de la 100 de persoane, suma încasată ridicându-se la aproape 1.000.000 de euro. Potrivit contractelor, casele trebuiau finalizate cel târziu până la sfârşitul anului 2008, când beneficiarii urmau să achite valoarea integral. În funcţie de suprafaţa apartamentelor, preţurile variau între 125.000 şi 300.000 euro. Însă pana astăzi imobilele nu au fost construite.

Generalul Chelaru este convins ca afacerea a fost finanţata de o puternica firma americană cu numele pompos „George Washington Financial Company", condusa de marele politician american „Jim" Schultz, fost şef al Federal Reserve din SUA, prietenul fostului preşedinte american George Bush senior, firma care s-a dovedit a fi o casuta poştala. Generalul Chelaru, fost şef al Marelui Stat Major al Armatei Române până în anul 2000, a participat în calitate de militar la evenimentele din Târgu Mureş din martie 1990 şi apoi devine director al Diviziunii III de contraspionaj (cu atribuţii în supravegherea activităţilor iredentiste) din cadrul SRI, până în 1993. Devine în 2002 preşedinte al PUNR şi apoi vicepreşedinte la PC, după absorbirea partidului. În 2007 este exclus din partid alături de Codrin Ştefănescu de către Dan Voiculescu.

Pe scurt despre Sever Mureşan

Andrei Sever Mureşan s-a născut pe 23 octombrie 1948, la Câmpia Turzii, judeţul Cluj. S-a remarcat ca tenismen profesionist, fiind membru al echipei române de Cupă Davis, în anii 1970, apoi, ca primul român membru ATP. A locuit în Franţa din 1980, a creat la Dijon un club de tenis renumit, după care, obţinând exclusivitate asupra comercializării materialelor sintetice pentru sporturi „indoor" şi „outdoor", s-a lansat în afaceri internaţionale. Descendent al lui Andrei Mureşanu, după propriile spuse, are chiar un blazon propriu. După 1990 revine cu afaceri în România, punând bazele grupului SM Invest cu filiale în aproape fiecare judeţ din România şi peste 6.000 de angajaţi. În 1994 devine principal acţionar al Băncii Dacia Felix, cu 68% din acţiuni.

În anul 1995, Sever Mureşan îl aducea la Bucureşti pe fostul preşedinte american George Bush, pentru un meci de tenis demonstrativ la care a participat şi Adrian Năstase. Acest eveniment a făcut parte din campania electorală a PSDR.

Partea XI

Toţi Oamenii Dreptei. Noua Dreaptă intră în politică alături de PNDC. Episodul PNG

În ultimul episod din serialul Toţi Oamenii Dreptei am scris despre reinventarea lui Sever Mureşan ca om de cultură şi patriot. Cu toate că acest episod a părut pentru mulţi scos din contextul acestui serial dedicat naţionalismului românesc post decembrist, vă asigur că legătura este una logică. Pentru a înţelege aceste legături, aparent fără importanţă, trebuie să ne întoarcem în momentul 2004, anul când Noua Dreaptă intră în politică alături de Partidul Naţional Democrat Creştin pentru a participa la alegerile locale.

Noua Dreaptă era în anul 2004 organizată sub forma Forumului Creştin Noua Dreaptă, un ONG care, potrivit avocatului Mihai Rapcea, s-ar fi numit iniţial Forumul

Creştin Piaţa Universităţii înfiinţată de Octavian Rădulescu, preluat la sfârşitul anului 1999 de către Tudor Ionescu şi redenumit. Anul 2004 a fost pentru organizaţia Nouă Dreaptă un an foarte activ. Asociaţia a participat la evenimentele organizate de Falanga Spaniolă la Madrid, alături de NDP la Berlin şi la tabăra de vară de la Saarbrucken, a promovat pentru prima oară în spaţiul public din România sărbătoarea Dragobetelui, a protestat împotriva construirii canalului de la Bâstroe de către Ucraina şi a participat la prima conferinţă europeană comună a Frontului Naţional European la Varşovia, alături de reprezentaţii naţionaliştilor din Polonia (Narodowe Odrodzenie Polski), Italia (Forza Nuova), România (Noua Dreapta), Cehia (Narodni Şiednoceni), Slovacia (Sloveńska Pospolitost), Letonia (Nacionala Speka Savieniba) şi Olanda (Naţionale Alliantie).

Tot în acest an reprezentanţi ai Noii Drepte au participat la alegerile locale alături de Partidul Naţional Democrat Creştin (PNDC).

O scurtă istorie a PNDC

Partidul Naţional Democrat Creştin a fost înfiinţat în 6 septembrie 1990 de către Oprea Niţă, un fost deţinut politic ţărănist cu peste 12 ani de temniţă comunistă. Oprea Niţă s-a născut 18 august 1927 în judeţul Argeş şi a urmat cursurile liceului Gheorghe Lazăr din Capitală, devenind economist. Se înscrie în Partidul Naţional Ţărănesc în septembrie 1944 şi participă activ la mitingurile anticomuniste. Între anii 1944 şi 1947 a fost arestat de peste 20 de ori şi în 1947 este arestat din nou în lotul din care făceau parte şi Maniu şi Mihalache, liderii PNŢ şi este condamnat la 25 de ani de puşcărie. Face doar 5 ani, însă în 1952 este arestat din nou sub acuzaţia de destabilizare a sindicatelor comuniste. Este eliberat în 1962 cu decretul lui Gheorghiu-Dej. Participă la revoluţia din 1989 şi în 25 decembrie devine membru al proaspătului reînfiinţat PNŢ, unde a avut funcţia de vicepreşedinte. Părăseşte partidul în 6 iunie 1990, care protest faţă de acceptarea în PNŢ a unor foşti membri ai

nomenclaturii comuniste şi înfiinţează PNDC alături de fiul său, Horia Niţă.

Liderul executiv al partidului din 1990 şi până în prezent este Horia Niţă, doctor în hipnoterapie analitică la Université européenne Jean Monett din Bruxelles. Poloist de performanţă la Rapid Bucureşti din 1979 şi până în 1986, component al lotului naţional de polo, acesta a devenit şi Profesor de Educaţie Fizică şi Sport a ICEF din Bucureşti. Participă alături de tatăl său la revoluţie şi face parte chiar din FSN până în 12 ianuarie 1990, după care se înscrie în PNŢ (unde devine Preşedinte al Organizaţiei de Tineret), de unde pleacă alături de Oprea pentru a fonda PNDC. În prezent acest este doctor în hipnoterapie şi patron al unui institut specializat în medicină orientală şi cercetări psihosomatice la Lugano, Elveţia. După 1990 Horia a jucat şi antrenat polo în străinătate în Italia şi Elveţia.

Horia Niţă (mijloc) şi Oprea Niţă (jos)

Alegerile locale din 2004

Potrivit propriilor declaraţii, profesorul Ion Coja a fost cel care a făcut legătura dintre Horia Niţă şi Noua Dreaptă pentru a participa împreună la alegerile locale din 2004. Ion Coja se afla în strânse legături cu liderul Noii Drepte, Tudor Ionescu, punând la dispoziţia organizaţiei un sediu în clădirea pe strada Victor Eftimiu din Bucureşti, de lângă Parcul Cişmigiu.

„Ne-am adresat PNDC, adică domnilor Oprea Niţă şi Horia Niţă, tată şi fiu! îi cunoşteam din 2004, când am candidat pentru dânşii la locale, împreună cu băieţii din Noua Dreaptă, pe care i-am tras după mine!” (De ce PNDC? 21.02.2012 http://www.ioncoia.ro/listanaţionala de-ce-pnde)

La Bucureşti au participat la alegerile locale pe listele PNDC atât Ion Coja, la primăria generală a Capitalei, dar şi preşedintele Tudor Ionescu şi vicepreşedintele Nicolae Calotă la primăriile de sector. Negocieri s-au purtat şi la Timişoara unde Horia Niţă a

venit însoţit de vicepreşedintele Noii Drepte, Bogdan Stanciu, pentru a convinge liderul filialei, Goran Mrackici, să participe la alegerile locale alături de PNDC. Personal nu ştiu dacă s-a semnat un protocol oficial între PNDC şi Noua Dreaptă, însă am participat la întâlnirea cu Horia Niţă, dar şi la alte întâlniri cu reprezentaţii PNDC din Timişoara, în calitate de membru la Noii Drepte. Horia Niţă a menţionat explicit în cadrul întâlnirii, că el nu va impune membri ai Noii Drepte filialelor locale ale PNDC şi că se vor face negocieri cu fiecare filială în parte. Astfel, dacă la Bucureşti membrii ND alături de Ion Coja au prins locurile de candidaţi la primării, la Timişoara membri Noii Drepte au prins doar locuri ne-eligibile pe listele de consilieri locali.

Întâlnirea cu reprezentantul local al PNDC Timişoara a fost o primă imagine a politicii de periferie din România. Antonie Nicolae, liderul local şi candidat la Primăria Timişoara, avea biroul într-o casă cu aspect modest, unde creştea câini rottweiller într-o curte mizerabilă care îţi dădea fiori. Corpolent, cu un pulover rupt şi neîngrijit, liderul PNDC se vedea deja primar, ne explica câtă lume îl va vota şi că fotoliul de primar îi este asigurat. După ce a promis că va da membrilor PNDC locuri eligibile pe listele de Consiliu Local, s-a răzgândit ulterior, punând alte persoane, membri PNDC locali şi rude, pe aceste locuri.

Alegerile locale din 2008 au avut loc în 6 iunie 2004. La Bucureşti Noua Dreaptă a dus o campanie electorală activă, cu afişe, fluturaşi, broşuri şi chiar o dubiţă cu megafoane, care transmitea în stradă îndemnuri la vot. Din păcate şi în mod inexplicabil, toate imaginile şi cronologia campaniei electorale au fost scoase de pe site-ul oficial al Noii Drepte după afişarea rezultatelor.

La Timişoara, megalomanul Antonie Nicolae avea să ia doar 477 de voturi, adică 0, 42%. Ciuhandu câştiga din nou primăria cu 59% din voturi. La consiliul local PNDC luat 1310 voturi, adică 1.17%.

La Primăria Generală a Capitalei Ion Coja a obţinut 2081 de voturi, adică 0, 27%. Mircia Chelaru, din partea

PRM, lua 2204 voturi.

Rezultatele candidaţilor PNDC la Primăriile de sector, comparativ cu candidaţii Partidului Pentru Patrie, sunt următoarele:

Sector 2. Nicoale Calotă (PNDC – ND): 589 de voturi faţă de 70 de voturi ale lui Iulian Constantin de la PPP.

Sector 4. Tudor Ionescu (PNDC – ND): 345 de voturi faţă de 81 de voturi ale lui Florin Dobrescu de la PPP.

IIIUV

ECTOR 3

jat la primarw

candidat la primăria

SECTOR 4

În restul sectoarelor candidaţii PNDC au obţinut mai multe voturi ca PPP: Petre Sorina, sector 1, 150 voturi. Gene Bejan, sector 3, 358 voturi. Lili Neagoe, sector 5, 201 voturi şi Ion Munteanu, sector 6, 624 de voturi.

O dezbatere televizată despre Holocaust

Reţin cu precădere o dezbatere televizată a candidaţilor la Primăria Generală a Mun. Bucureşti, cu câteva zile înainte de alegeri. Îl aşteptam pe profesorul Ion Coja să apară la TVR (sau PRO TV?) alături de ceilalţi candidaţi. Într-un mod total jignitor şi antidemocratic, formatul emisiunii prevedea că acei candidaţi cu şanse mai mari, potrivit unor sondaje de opinie, să aibă dreptul la un timp de televizare mai mare, în prime time.

Astfel, Traian Băsescu (Alianţa PNL-PD), Mircea Geoană (PSD), Dumitru Dragomir (PRM), Monica Tatoiu (PUR) şi Victor Ciorbea (PNŢCD) au dezbătut în direct ore bune. Când a venit şi rândul outsiderilor, aproape de ora 1 noaptea, aceştia au avut doar 10 minute pentru a-şi prezenta ideile de campanie. Ion Coja a folosit toate cele 10 minute pentru a vorbi de ideea sa de a construi canalul Bucureşti-Dunăre, o idee până la urmă legitimă, dar mai

ales pentru a se lansa într-o comentariu lung legat de inexistenţa unui Holocaust în România. De parcă conducerea unui oraş, din poziţia mai mult administrativă de primar, ar fi avut legătură cu obsesia deja bolnavă a lui Ion Coja, negarea Holocaustului.

PNDC din 2004 până în prezent

PNDC a participat şi la alegerile parlamentare din acelaşi an, din luna noiembrie unde au luat 27.650 de voturi la Camera Deputaţilor şi 33.299 la Senat. Ion Coja, după eşecul de la locale s-a înscris în Partidul Noua Generaţie a lui Becali, unde a stat mai puţin de un an, însă unde a avut o funcţie de conducere.

În 2008, alături de Horia Niţă, la cârma partidului vine Florin Anghel, fost membru PNŢCD, PC, PNL şi apoi deputat PDL, din 2008. În calitate de preşedinte al Consiliului Judeţean Prahova din partea PNL şi PC (2004 – 2008), acesta s-a apropiat de Horia Niţă şi a devenit asociat la PNDC în anul 2008. Alegerile locale din 2008 alături de Florin Anghel confirmă succesul partidului la nivel local din anul 2008: 239.803 de voturi, 16 primari, 163 de consilieri locali, 2 municipali şi 5 judeţeni, cei mai mulţi în Prahova, fieful lui Anghel. Însă ca în orice poveste de succes, total s-a terminat cu un dezastru. PNDC este forţat să fuzioneze cu PNL de către Florin Anghel în 2009. Horia Niţă refuză şi îşi pierde inevitabil aleşii locali, oamenii lui Anghel. Partidul se află în 2009 în pragul desfiinţării, iar presa locală din Prahova chiar anunţă desfiinţarea partidului ca urmare a unei hotărâri judecătoreşti. În cele din urmă, PNDC reuşeşte să se menţină la sufrafaţă şi să treacă peste acest episod politic.

Florin Anghel

Detaliile acestei lupte sunt date de reprezentaţii PNDC într-o conferinţă de presă din februarie 2009 (sursa: Ziarul Prahova, http://www.ziarulprahova.ro/ştiri/politica/48442/pride-exista-sicontraataca):

„Florin Anghel, de fapt, a fost capul unui grup care

organizase şi puciul de la Partidul Conservator, când a vrut să preia conducerea acelui partid. La PNDC nu a primit nicio funcţie, decât misiunea de a se ocupa de alegeri în Prahova. El, însă, s-a erijat în conducătorulpartidului în mai multe judeţe prin care se mai aflau membri ai grupului pucist de la PC. El a dorit astfel, să schimbe oamenii noştri cu oameni de-ai să-i pentru a ajunge şeful PNDC. Apoi, conform calculelor sale, s-a manifestat pentru fuziunea PNDC cu PNL, moment în care ne-am dat seama de adevăratele intenţii ale sale. Ca urmare, în 14 august el a fost exclus din PNDC, dar la congresul din septembrie a trimis oamenii săi sub comanda unui anumit Saseanu, şi au vrut să deturneze lucrările, modificând ordinea de zi şi folosindu-se de o ştampila pe care o primise Anghel când credeam că poate fi util partidului. Atunci, însă, am solicitat intervenţia poliţiei – pentru ca şi ştampila şi alte documente erau date dispărute – congresul a fost suspendat şi, din acel moment, am fost chemati în instanta de aceşti denigratori care şi-au dorit să pună mâna pe PNDC.

Lucrurile s-au lămurit, însă, deoarece, de curând, instantele au respins definitiv solicitarea grupului Saseanu, iar PNDC a scăpat de un coşmar".

Liderii PNDC au mai declarat, în acelaşi context, că sunt nemulţumiţi de faptul ca nici Consiliul Judeţean, nici Consiliul Municipal Ploieşti nu i-au exclus din rândurile lor pe consilierii acestui partid care, practic, au fost excluşi din PNDC şi ca, din acest punct de vedere, lucrurile ar fi foarte clare. „În cazul în care nu va fi aplicata, de urgenta, măsura eliberarii lor din funcţia de consilier, vom ataca în contencios bugetul judeţului" – a mai declarat jurista Anişoara Bindea.

Cu alte cuvinte, consilierii judeţeni Constantin Saseanu, Danut Marcel Cornea, Ionel Dragoş Gunia şi Radu Liviu Ionescu (excepţie face Victor Petrescu care nu a participat la puciul de la Bucureşti), precum şi consilierii municipali Costel Horghidan şi Valentin Marin sunt pe cale de a-şi pierde mandatele. Conform declaraţiilor liderilor

PNDC, locul lor va fi luat de următorii candidaţi aflaţi pe listele partidului".

Ion Coja revine la colaborarea cu PNDC în 2012, când anunţă pe blogul personal: „Avem Partid!" (http://www.ioncoj a.ro/doctrina-nationalista/avem-partid/). După eşecul candidaturii la alegerile prezidenţiale din 2009, unde îi este respinsă candidatura deoarece prezentase liste invalide la biroul electoral central, Coja anunţă formarea unei Liste Naţionale care permite oricărui candidat să participe la alegeri din partea PNDC. Acestui apel îi răspund la alegerile locale Romeo Tarhon şi Cezar Mihalache, redactorii revistei online Naţiunea, unde Ion Coja fusese în trecut redactor şef, pe vremea când revista era deţinută de Iosif Constantin Drăgan. Amândoi participă la alegeri pe listele PNDC în Bucureşti, la sectoarele 4 (Mihalache, 217 voturi) şi 6 (Tarhon, 387 voturi).

PNDC mai participă şi al alegerile parlamentare, obţinând cel mai mic scor, atât la Camera

Deputaţilor, cât şi la Senat.

Noua Dreaptă şi invitaţia lui Gigi Becali

Însă epopeea politică a Noii Drepte din 2004 – 2005 nu se sfârşeşte aici. În august 2005 Evenimentul Zilei publică un articol intitulat Gigi Becali, legionarii şi neonaziştii care dezvăluie faptul că Gigi Becali, preşedintele Partidului Noua Generaţie a avut negocieri cu liderii Noua Dreaptă. Dezvăluirea se referea la o întâlnire avută de Becali cu liderii Noii Drepte, în care s-a discutat o posibilă colaborare politică între cele două grupări. Această dezvăluire a fost făcut de către consilierul lui Becali, Dan Pavel, care părereşte această poziţie în 2007 datorită asocierii PNG – ND şi a neînţelegerilor cu Gigi Becali: *„Apariţia celor de la Noua Dreapta m-a făcut să mă îndepărtez politic de preşedintele PNG. Iniţial nu am ştiut cine sunt, dar după ce au venit la Hotelul Marriott şi am căutat pe internet, m-am îngrozit".*

Este însă bizar cu Dan Pavel nu a sesizat prezenţa unui alt consilier al lui Gigi Becali de la acea vreme,

nimeni altul decât autointitulatul lider la Legiunii Arhanghelului Mihail, Şerban Suru.

Dan Pavel, un „sorosist” alături de Gigi Becali

Dan Pavel era în acea perioadă mâna dreaptă a lui Becali la PNG. Membru la PCR în 1982, devine revoluţionar în 1989. Fondator al grupului civic Alternativa 2000 alături de Vosganian, Pleşu, Alina Mungiu Pippidi, Mihai Răzvan Ungureanu şi Patapievici, a înfiinţat Partidul Alternativa României în 1996. Devine consilier al lui Becali în 2004. În 2007 înfiinţează firma de consultanţă, DDHM Strategic Consulting Group, împreună cu Cosmin Dima, Bogdan Dima şi Iulia Huiu.

Discuţiile dintre Becali şi ND au fost iniţiate de către acelaşi Ion Coja, care acum făcea parte din conducerea PNG. *„Susţin mişcarea nationalista şi i-am pus în legătura pe cei de la Noua Dreapta cu Gigi Becali doar aşa, să se cunoască”,* a declarat Ion Coja pentru EVZ. Ion Coja părăseşte PNG după acest eveniment. Orice negociere între Gigi Becali şi Noua Dreaptă ia sfârşit iar Becali, care nu făcea un secret din afinităţile sale legionare sau trecutul legionar al familiei sale, începe să marginalizeze membri de partid naţionalişti.

Până în prezent, Ion Coja a făcut parte, sau a fost asociat cu următoarele partide:

— Până în 1989: PCR

— Din 1990: Uniunea Vatra Românească: prim vice preşedinte/preşedinte filiala

Bucureşti/PUNR

— 1992 – 1995: Mişcarea Pentru România, cu Marian Munteanu.

— 1995 – 1996: PDAR. Ion Coja a fost ales prim vicepreşedinte al PDAR în anul 1995 (16 oct 1992 – 21 nov 1996) şi desemnat candidat al PDAR pentru alegerile prezidenţiale din 1996.

— 1996: candidat la preşedinţie din parte PDAR/se retrage/PDAR fuzionează cu PNR

— 1998: Partidul Dreapta Românească. Ion Coja

devine lider naţional al partidului

— 2000: propus la candidatura pentru Preşedinte de conducerea Partidului Pentru Patrie. Ion Gavrilă Ogoranu se opune şi Ion Coja NU are sprijinul necesar pentru a strânge 100.000 de semnături de susţinere.

— 2004 – candidat primăria Bucureşti, PNDC

— 2005 – PNG (conducere)

— 2009: tentativă de candidatură independentă la Preşedinţie, susţinut de Noua Dreaptă.

— 2012: Avem Partid! (20.01.2012) Coja revine în PNDC

— 2012, septembrie: preşedinte de onoare Partidul Popular şi al Protecţiei Sociale – P.P.P.S.

Noua Dreaptă nu a mai activat electoral din 2004 până în prezent. În anul 2007 încep primele discuţii legate de formarea unui partidu propriu, intitulat Partidul Naţionalist. După doi ani de strâns semnături, înfiinţarea partidului este respinsă definitiv în 2012 după ce o parte din membri fondatori, avocatul Mihai Rapcea şi Viorel Ene, şi-au retras susţinerea.

Partea I – Partea XI, Articole scrise de George Bara, Napoca News

Mlaştina deznădejdii – Episodul MIHAI RAPCEA

Mihai Rapcea, avocatul ale cărui discursuri le savuram ori de câte ori aveam ocazia. Nu mă leg de trecutul lui pe care şi-l asumă (şi nu e vreun secret), mai recentele sale activităţi legate de chestii care pot fi găsite de mulţi, uşor deplasate. La fel ca mulţi membri, i-am cerut sfaturi ce ţin de profesia sa, în momentul în care am avut probleme din pricina unui client mai hoţoman. Mi-a răspuns prompt, m-a sfătuit bine. Nimeni nu-i contestă calităţile alese ce le exercită în domeniul juridic. Nu mă voi folosi de atacuri la persoană, aşa cum Mihai o face cu Tudor. Discutăm doctrinar, dacă aici este problema renunţării lui la vis. Restul sunt copilării şi orgolii personale care nu fac cinste. I-am recunoscut calităţile mai

sus, nu vreau să atac mişeleşte, repet, nu vreau să atac la persoană, nu vreau să găsească acest text ca atac personal.

Doctrina Partidului Naţionalist

Dreapta românească este scăldată în noroiul porcesc aka piscina clasei politice. Dreapta românească este terfelită în ultimul hal. Vedem cum apare un nou partiduleţ tras la indigo şi uşor stilizat după modelul Noii Drepte, după modelul Partidului Naţionalist: Noua Republică. O încercare foarte probabilă a PDL-ului de a-şi asigura continuitatea politică. Antena 3 şi formaţiunea simpatizată, USL, râde în nas dreptei, îi aplaudă eşecul. Da, eşecul, pentru că nu a fost o dreaptă autentică, asta o ştim noi, 99% a populaţiei crede că asta e dreapta. Orice este de dreapta în momentul de faţă, va fi catalogat drept paravanul PDL. Singura cale de dreapta este extrema dreaptă, cale pe care, sincer, o evit. Naţionalismul este o muchie cu nişte extreme egale cu o sinuciderea mediatică de care ar fi invidios şi Năstase.

Şi apropo de discursurile savuroase ţinute de Mihai (şi cu ocazia asta o să se convingă de faptul că nu mănânc borş de prune verzi, chiar mi s-au părut bune drept urmare am şi reţinut idei), o să citez din cuvântarea sa ţinută la Târgu Mureş, 1 decembrie 2010: „Riscăm să naştem un copil mort”. Mihai se referea la înfiinţarea PN. Avea dreptate. Riscăm să naştem un copil mort, dacă facem un partid de dreapta care va fi clar catalogat drept unealta lui Băsescu. De ce să nu scriem istorie politică şi să înfiinţăm o nouă axă doctrinară, de jos în sus, de această dată. „Nu vă potriviţi chipului veacului acestuia ci să vă prefaceţi prin înnoirea minţii voastre” Pavel, (Romani 12: 2) – să ocolim mocirla politică actuală şi să facem ceva nou. Ceva diferit. Doctrina pentru mine nu este pe hârtie cât este în oameni. Omul face doctrina, omul dă doctrinei echilibru sau extremă. M-am plictisit de eticheta de extremist de dreapta. Când presa va dori să ne bage la loc în balta anonimilor ne va da o lovitură în creştet cu eticheta de extremişti de dreapta. Şi după asta suntem liberi să facem

spume în colţul gurii ca un „naţionalist” deja pe scena politică, sub tavanul pe care ne chinuim să-l spargem acum.

Greşeala mişcărilor naţionaliste actuale, de dreapta este una singură: lipsa elementelor noi. Batem opinca pe aceleaşi chestii pe care scumpii noştri politicieni le strică la o cafeluţă dimineaţa: vezi PDL şi dreapta, culoarea verde etc. Cum puterea înseamnă presă, iar noi nu avem putere şi nu vrem să deţinem o astfel de putere, nu vom putea convinge oamenii că noi suntem dreapta veritabilă. Nu e timp pentru aşa ceva. Dacă ceva trebuie făcut (şi trebuie), trebuie făcut astăzi. În timp ce noi ne chinuim să vorbim lumii de dreapta veritabilă, băieţii la costum ne fac la buzunare. Şi tot ei au grijă ca oamenii să fie îndobitociţi încă 60 de ani despre ce înseamnă dreapta.

Problema nu este doctrinară cât este de procedurală. Dacă ne vom avânta cu o dreaptă veritabilă, clasică, cea practicată până acum, da Mihai, „naştem un copil mort”. Mediul politic trebuie înnoit.

Şi în timp ce noi ne dăm cu ciocanul unul altuia în cap, băieţii râd şi fură spre neputinţa noastră. Şi alţi băieţi se bucură acum Mihai, că a mai debarcat cineva. Şi te contactează primitori, aprobativi, îţi alimentează ura, şi îţi oferă un loc în trenul care stă pe loc din cauza blocajelor doctrinare şi „procedurale” de care vorbeam mai sus. Nu mai este 1939. Este 2012. Nu mai avem pistoale. Avem internet. Se trage din televizor astăzi. Cu gloanţe pe care puţini le văd, dar toţi le primesc. Naţionalismul, legionarismul, dreapta curată şi verde trebuie să se adaptaze. Despre asta este şi vorba. Verdele mişcării este despre înnoire. Este despre nou.

Este despre ALTCEVA. Trebuie să avem CURAJUL să trecem de la comemorări la fapte. Martirii noştri nu se vor încălzi la lumânările noastre aprinse la comemorări fastuoase. Trebuie să mergem mai departe. Trebuie să mergem cu o lumânare acolo când vom fi recomandaţi de nişte fapte. Să păstrăm moralul, să adaptăm lupta. Ştii când am aflat asta? Când legionarul Petru Baciu a fost

nevoit să ne aştepte la monument pentru că noi veneam fastuos şi întârziat cu coroane şi flori alese. Îmi venea să intru în pământ. Despre asta este vorba. Există deja un partid aşa cum tu ţi-l doreşti – Totul pentru Ţară. Ce te face să crezi că-i vom depăşi? I-am depăşi poate, suntem mai mulţi. Am avea la Braşov 0,02%.

Facem un partid pentru că vrem altceva. Altfel intram cu toţii în Tpi şi făceam 0,03% la Braşov. Vrem să facem treabă. Vrem să venim cu un altfel de mesaj. Cunosc foarte bine lumea politică şi îţi spun sincer, că am fi total pe lângă. Hai să terminăm cu bocancii şi să învăţăm să purtăm un pantof şi o cravată. Să fim acolo unde trebuie să fim. Lumina noastră, vocea noastră are multă putere. Dar din hăul în care aflăm nu o aude nimeni. O voce puternică trebuie să fie şi auzită. Altfel, în zadar are putere şi curăţenie.

L-am iertat pe Mihai Rapcea şi îi iert înainte orice derapaj din gama celor pe care le-a promis. E creştineşte, aşa simt. Dar nu mai putem fi prieteni. E lucru mecanic, fizică socială. Nu sunt unul din cei care l-ar fi sunat pe furiş să-i dea dreptate. Trei chestii care-mi permit să-l privesc în ochi la orice oră pofteşte. Despre Ene Viorel, cosemnatarul derapajului – nu am ce să scriu din două motive: nu am schimbat între noi două vorbe vreodată şi a candidat la localele din 10 iunie pe listele PNŢCD – lucru care mă determină să nu fac ceva în legătură cu primul motiv.

Împiedică înfiinţarea Partidului Naţionalist. Poţi dizolva mâine Noua Dreaptă. E ca şi cum am primi o amendă pentru bem un pahar de şampanie în faţa primăriei, de anul nou. Se poate, dar acel poliţist o poate face numai din răutate. Ştiu că nu eşti suficient de naiv să crezi că acţiunile tale de destabilizare vor desfiinţa o idee. Demontezi o entitate juridică, e domeniul tău. Dar nu demontezi o idee. Nu demontezi un grup. Nu demontezi cursul unui râu ce are deja o albie. Îi pui un baraj temporar care va fi inevitabil spart de un izvor pornit limpede din muntele numit dorinţă, numit ambiţia de a

reuşi. Apa macină şi piatra. Poţi amâna dar nu poţi distruge. Ştii şi tu asta.

Ion Negoiaş, Napoca News

Răzvan Codrescu: „Dreapta autentică poate fi reconstruită numai după evaluarea şi asumarea legionarismului".

În toamna aceasta s-au împlinit 113 ani de la naşterea (13 septembrie) şi 74 de ani de la moartea (30 noiembrie) lui Corneliu Zelea Codreanu, fondatorul şi liderul Mişcării Legionare / „Legiunea Arhanghelul Mihail" (care a avut partidele „Garda de Fier" şi „Totul Pentru Ţară"). Distanţa în timp nu a domolit patimile, ci parcă, dimpotrivă, le-a aţâţat. Despre Corneliu Codreanu, ca şi despre mişcarea sa, se vorbeşte numai în termeni excesivi, fie de adulaţie, fie de contestare.

La atâta vreme după dispariţia fizică a fondatorului Legiunii şi de la scoaterea organizaţiei din viaţa politică (ianuarie 1941) şi în ciuda faptului că renaşterea Mişcării după 1989 (atât sub forma ei civică şi culturală, paideică, precum şi sub aceea de partid politic) a eşuat – grupările care se revendică de la ideologia legionară şi care îşi asumă continuitatea fiind insignifiante sub raportul impactului în societate –, legionarismul este folosit în continuare, cu succes, ca sperietoare a opiniei publice şi ca mijloc de marginalizare a persoanelor publice. Cel mai recent, eticheta de „legionar" fost întrebuinţată, cu scopul de a-i compromite şi/sau intimida, în cazul unor tineri politicieni din Alianţa România Dreaptă (PDL & Co): Mihail Neamţu (lider al Partidului „Noua Republică") şi Adrian Papahagi (vicepreşedinte al Fundaţiei Creştin-Democrate). Cei doi, aflaţi în campanie electorală pentru câte un loc de deputat, au reacţionat exact cum se aşteptau acuzatorii (politicieni ai USL, jurnalişti – între care, printre cei mai virulenţi s-a găsit Andrei Bădin, de la B1 TV, ins apropiat al unor personalităţi legionare din exil, care, cât au avut bani şi zile, l-au tratat cu maximă boierie – şi bloggeri de stânga, dar şi „monitori" evrei), cum le cere „corectitudinea politică" şi cum probabil şi simt. Dar cred

că fără mare folos, căci cei care îi acuzau ştiau că mint, iar mulţimea nu va fi convinsă de o dezminţire.

Ei au negat că ar avea vreo simpatie pentru Mişcarea Legionară şi s-au grăbit să se delimiteze, acuzând la rândul lor, Legiunea.

Mihail Neamţu, cel mai atacat (inclusiv de M.R. Ungureanu, aliatul său), a scris un text justificativ, în care susţine: „Legionarismul a fost o aberaţie politică, combinând extremismul naţionalist, recursul la crimă şi cultul morţilor”.

Observ în treacăt enormitatea de a transforma cultul morţilor, atât de prezent în credinţa creştină, într-o fărădelege. Şi reiau aici numai un pasaj dintr-un mai lung răspuns pe care l-am postat pe pagina de Facebook a lui Mihail Neamţu: „Mişcarea Legionară nu a fost o organizaţie criminală, iar dacă unii legionari au comis păcatul uciderii, au plătit şi ei şi încă două generaţii de legionari după ei. Ca să fim cinstiţi, au fost singurii care şi-au asumat faptele şi şi-au răscumpărat vina prin suferinţă şi moarte. Liberalii, ţărăniştii şi guvernul Antonescu n-au fost condamnaţi de istorie şi n-au plătit pentru miile de români (legionari, dar şi neafiliaţi politic) pe care i-au închis pe nedrept şi pentru sutele de români (legionari, dar nu numai) pe care i-au ucis fără judecată. De ce, aşa stând lucrurile, PNL şi PNŢ trec drept partide onorabile, iar ML este taxată drept «aberaţie politică»? E adevărat că legionarii şi-a făcut dreptate singuri (şi nu trebuia), omorându-i pe Gh. Duca şi pe Armand Călinescu, dar numai după ce aceştia au închis şi ucis nenumăraţi legionari nevinovaţi (inclusiv pe fondatorul şi liderul ML, C.Z. Codreanu), utilizând aparatul de represiune al statului. Judecând, prin prisma documentelor, istoria interbelică, vom vedea că Mişcarea Legionară, dacă nu e mai bună, nu e deloc mai rea decât celelalte formaţiuni politice ale epocii”.

De asemenea, Adrian Papahagi a lansat în mediul virtual declaraţia: „Mărturisesc din nou că n-am avut niciodată vreo simpatie pentru legionarism. Amestecul

bizar de mesianism, voluntarism social, tradiţionalism progresist şi militarism, şi mai ales dimensiunea sa masificatoare mi-au fost mereu suspecte. Ca să nu mai vorbim de crime!”

Mă tem că, descriindu-i astfel pe legionari, Papahagi ar putea fi acuzat de antisemitism, pentru că în sionism prea se îmbină mesianismul, voluntarismul social, tradiţionalismul progresist şi militarismul.

Ne-am putea întreba de ce au fost acuzaţi de legionarism tocmai doi oameni care sunt aşa de fermi contra legionarismului. Dar e numai un punct de la care poate porni o discuţie, pe care s-ar cuveni s-o avem, despre trecutul nostru istoric apropiat şi deopotrivă despre onestitatea dezbaterilor cultural-politice de la noi în legătură cu acest trecut. Facem un prim pas în acest sens cu dialogul de mai jos, dintre mine şi dl Răzvan Codrescu – unul dintre cei mai avizaţi cercetători ai fenomenului legionar. Interviul a avut loc mai demult, căci nu de azi, de ieri sunt problemele la care încearcă să răspundă, şi intenţionam să-l public în numărul 113 (pe septembrie 2012) al revistei ROST, care însă n-a mai apărut. Aşa încât îşi găseşte aici locul într-un context la fel de potrivit acum pe cât ar fi fost şi în septembrie.

„DESPRE CODREANU SE VORBEŞTE, PRO SAU CONTRA, ADESEORI ANAPODA” Claudiu Târziu: Observăm că orice referire cu un dram de obiectivitate la Corneliu Codreanu sau legionarism te face dintr-odată suspect. De pildă, Ion Cristoiu a fost acuzat de simpatii legionare pentru că i-a recunoscut „Căpitanului” charisma şi bunele intenţii. Iar realizatoarea de televiziune Eugenia Vodă a primit aceeaşi etichetă doar pentru că i-a permis lui Ion Cristoiu să facă acele afirmaţii în emisiunea ei. Pe de altă parte, simpatizanţii se raportează necritic la Mişcare şi la fondatorul ei. De ce credeţi că se întâmplă aşa? Şi totodată de ce-am mai vorbi astăzi despre Codreanu şi despre legionarism?

Răzvan Codrescu: Nu numai faptul că a reuşit să mobilizeze până la jertfelnicie elita unei generaţii

(studenţi, intelectuali, preoţi, aristocraţi etc.), dar şi faptul acesta de a fi adulat sau contestat cu patimă după atâţia ani, şi după ce s-au făcut toate eforturile pentru a i se diminua creditul şi a i se şterge urmele, arată importanţa personajului, care, indiferent de cum ar fi judecat, nu a fost unul de mâna a doua. Îndărătnicia aceasta de a rămâne viu/prezent şi după trei sferturi de veac, după ce a fost hăituit, asasinat, îngropat la opt metri sub pământ şi denigrat ca niciun alt personaj al istoriei noastre, împreună cu toată mişcarea pe care a generat-o, mai arată şi că legionarismul a picat pe nişte probleme vitale şi încă nerezolvate ale existenţei şi destinului nostru ca neam, atât în ordinea seculară, purtătoare de sabie, cât şi în ordinea spirituală, purtătoare de cruce. S-ar putea spune că, cel puţin în lumea românească, personajul este încă prea fierbinte şi chestiunile legate de el prea arzătoare pentru a admite tratamentul „la rece”. De aceea, mai „obiectivi” şi mai „măsuraţi” au reuşit să fie adeseori, atât în privinţa lui Codreanu, cât şi a „fenomenului legionar” în genere, cercetătorii sau observatorii străini. (Şi, în paranteză fie spus, nicio altă mişcare, politică sau spirituală, din viaţa publică românească, mai veche sau mai nouă, nu a mai atras în asemenea măsură atenţia străinătăţii; bibliografia străină a legionarismului – consemnată doar parţial în amplul dosar bibliografic din cartea mea în căutarea Legiunii pierdute – este uriaşă şi extrem de diversă, din epocă şi până în vremea din urmă – să zicem, de la articolele lui Julius Evola de la sfârşitul anilor ’30 şi până la ultima sinteză străină de care am eu cunoştinţă, apărută în 2010, în Franţa: Michel Bertrand, Codreanu et la Garde de Fer. Histoire d’une tragedie: 1920 – 1945.) Mă întrebaţi „de ce am mai vorbi despre Codreanu”? Păi, dacă aşa stau lucrurile, s-ar putea spune mai degrabă că dacă nu s-ar mai găsi nimeni să vorbească, atunci „pietrele ar striga”. Ce-i drept, se întâmplă că despre Codreanu se vorbeşte, pro sau contra, adeseorianapoda: fie din lipsă de informare corectă, fie din partizanat ideologic şi propagandistic. E şi multă

ignoranţă, şi multă naivitate, dar şi multă rea-credinţă sau necinste sufletească. Aş putea spune că există un regim moştenit al mistificărilor manipulatorii, cărora le cad pradă nu numai ageamii şi jurnaliştii de mâna a doua, dar şi o anumită istoriografie ideologizată. Am mai spus-o: propaganda antinaţională şi anticreştină constituie probabil singura formă de continuitate din viaţa publică românească a ultimelor şapte-opt decenii, iar din acest punct de vedere între regimul democratic (antebelic sau post decembrist) şi regimul comunist nu există nicio deosebire semnificativă. România contemporană s-a mişcat constant (cu excepţia anilor tulburi ai războiului) în cercul vicios al stângii, în care nicio îndreptare nu este cu putinţă. Legionarii – care tocmai de aceea au deranjat şi deranjează atât de mult establishmentul, direct sau indirect – încercaseră să rupă acest cerc, în contextul efemer al unei Europe de dreapta; tentativa lor a eşuat în mod tragic, dar amintirea fermităţii lor continuă să tulbure „liniştea” oamenilor de stânga, care au dus – şi continuă să ducă – ţara la ruină. Spaima de legionarism reprezintă, în adânc, spaima politicianismului de propriile lui păcate, pe care le-ar putea plăti cândva, la o dreaptă judecată a Istoriei.

Una peste alta, a fost impusă cu consecvenţă o adevărată dogmă ideologică, fundamentată pe mitul propagandistic al „sălbăticiei” legionare. Este, într-un fel, povestea cu hoţul care strigă: „Prindeţi hoţul!”... Legionarismul a devenit astfel imaginea publică a tuturor relelor de ieri şi de azi („sperietoarea” fiind folosită până la saturaţie şi după 22 decembrie 1989), iar Corneliu Codreanu, ca şef al Mişcării, e considerat de regulă drept „capul răutăţilor”. Ei bine, atât de mult au fost repetate aceste lucruri, atâta cerneală s-a vărsat şi atâta patimă a fost investită în această denigrare concertată, încât pentru anumite minţi comode problema e ca şi clasată!

Când se rosteşte numele lui Codreanu sau al Mişcării Legionare, multora li se pare că ştiu totul dinainte.

Din păcate, nici „apologeţii” legionarismului n-au

ştiut să păstreze o măsură şi să răspundă realist provocărilor actualităţii, tinzând spre cealaltă extremă, a adulaţiei ditirambice a figurii lui Codreanu şi a idealizării necritice a unui fenomen complex, în care virtuţile n-au exclus păcatele, aşa cum nici păcatele n-au exclus virtuţile. Rămâne de ales, în continuare, grâul de neghină. Cu neghina ştim ce e de făcut („se alege şi se arde în foc"); rămâne de văzut ce şi cât vom mai fi în stare să facem cu partea de grâu curat. Nu în perspectiva reînvierii Legiunii, care e curată utopie, ci în aceea a reconstrucţiei din mers – şi în pas cu vremea – a unei noi drepte creştine româneşti, care nu se poate reduce la experienţele trecutului, dar nici nu se poate dispensa de ele, dacă se vrea una cu rădăcini şi cu repere, iar nu o simplă butaforie de uz conjunctural.

Prin urmare (şi îmi cer scuze dacă repet lucruri pe care le-am tot spus în diferite contexte), ne mişcăm, cu Codreanu şi cu legionarismul, între o „legendă neagră" de uz popular, cultivată de toate fronturile stângii şi radicalizată obsesiv în mediile evreieşti, şi o „legendă aurită", perpetuată de foştii membri sau simpatizanţi ai Mişcării şi având o circulaţie mai restrânsă, în medii nu întotdeauna prea elevate. Între aceste două legende se află suspendat, deocamdată, adevărul istoric, faţă de care rămânem datori, cu tot ce implică el ca lecţie pentru prezent şi viitor.

„PRIN DIABOLIZAREA LUI CORNELIU CODREANU ESTE DIABOLIZATĂ DREAPTA".

Claudiu Târziu: Cum se desprinde portretul psihologic al „Căpitanului" din tot ce aţi citit deşi despre el şi din mărturiile pe care le-aţi ascultat de la cei care l-au cunoscut?

Răzvan Codrescu: Când ai citit mult deşi despre Codreanu, şi când ai ascultat mărturiile a zeci sau sute de oameni (şi ce oameni!) care l-au cunoscut, şi cărora le-a marcat nu numai tinereţea, ci întreaga viaţă, păţeşti ca Ion Cristoiu: nu poţi să nu fii indignat de etichetele curente care i se pun şi, chiar fără să ai aderenţă la toate ideile sau actele lui, te simţi obligat moral să-i ţii partea şi să încerci

explicaţii pe care nu ştii cât sunt oamenii de azi pregătiţi sau dispuşi să le asculte, mai ales într-un cadru public atât de expus suspiciunilor şi răstălmăcirilor şi atât de obsedat de nu călca anumite convenienţe ideologice. Dar, cu tot riscul de a-ţi strica „imaginea", nu poţi, dacă ai şi numai un rest de onestitate, să accepţi convenţia mincinoasă sau să te prefaci evaziv ori nepăsător. În emisiunea d-nei Eugenia Vodă, şi în tot scandalul care a urmat, Ion Cristoiu n-a vorbit ca un legionar, ci pur şi simplu ca un om în cunoştinţă de cauză, în timp ce majoritatea covârşitoare a criticilor săi ofuscaţi s-au aflat vorbind fără să aibă habar (sau având interesul impur de a se preface că n-au habar), pe bază de „urechisme" sau de lecturi superficiale şi la mâna a doua, mobilizaţi de exigenţe ideologice, iar nicidecum de scrupulul faţă de adevăr, mai ales că adevărul se întâmplă să fie extrem de incomod, contrazicând nu doar nişte poziţii punctuale, ci un întreg mod de gândire indus prin educaţie şi autoreglaj oportunist. Dacă accepţi că un Codreanu n-a fost chiar atât de rău cum se crede, atunci înseamnă că nici legionarismul n-a fost chiar atât de rău, nici naţionalismul creştin, nici dreapta tradiţională… Se clatină, mai mult sau mai puţin conştient, o întreagă Weltanschauung, o întreagă aşezare comodă într-un stângism călduţ, într-o „civilizaţie" a laşităţilor standardizate, dar profitabile, cu care ne trecem viaţa prin democraţie aşa cum ne-am trecut-o şi prin comunism. De aceea, despre aceste lucruri omul „cuminte" preferă fie să colporteze ce se spune oarecum „oficial", fie să nu vorbească deloc. Dacă vorbeşti, oricând se poate interpreta, pot apărea complicaţii, poţi produce iritare. Mai bine minciuna asumată sau tăcerea preventivă. Mai ales că de adevăr, ştii din experienţă, nu se mai sinchiseşte aproape nimeni (sau numai nişte „exaltaţi" cu care nu ţi-ar plăcea să fii asimilat)

Codreanu a fost, aşa cum rezultă din autenticele documente şi mărturii, un om fundamental cinstit, un bun român şi cineva care s-a străduit toată viaţa să fie şi un bun creştin. Era în personalitatea lui o dimensiune cazonă

şi o dimensiune mistică (mai ortodoxă în fond decât în formă, de unde impresia unora de „catolicism” sau de „păgânism”). Rectitudinea lui se mişca – poate imperfect, dar sigur sincer – între modelul cavalerului (eroului) şi modelul sfântului (martirului). Două modele care se întâlnesc în idealul slujirii jertfelnice.

Şi – aspect esenţial – e desigur la el un traseu al devenirii, adesea ignorat. A fost un om care a străbătut, nu fără poticniri, o cale de limpezire a atitudinilor într-un sens creştin, având realismul şi onestitatea de a recunoaşte că „există o mare deosebire între linia pe care mergem noi şi linia Bisericii Creştine. Linia Bisericii este cu mii de metri deasupra noastră. Ea atinge perfecţia şi sublimul. Nu putem coborî această linie pentru a explica faptele noastre. Noi, prin acţiunea noastră, prin toate faptele şi gândurile noastre, tindem către această linie, ne ridicăm spre ea, atât cât ne permite greutatea păcatelor cărnii şi condamnarea la care am fost sortiţi prin păcatul originar. Rămâne de văzut cât am putut fiecare, prin sforţările noastre pământeşti, a ne înălţa către această linie” (în Pentru legionari). Sau în altă parte, sintetizând: „Recunoaştem că suntem păcătoşi: aceasta este atitudinea legionară faţă de Biserică”.

(fragment de scrisoare, în Circulări şi manifeste). Rabinului David Şafran, în convorbirea de la Casa Verde, din 1937, îi spune, în acelaşi sens: „Eu nu vreau să provoc ură sau răbufnire. Mi-e sufletul curat. Nu ştiu dacă toţi legionarii gândesc ca mine. Dacă un evreu a fost lovit, rănit sau jignit pe plan moral, iartă-i pe răufăcători! Nu-s nici ei decât oameni. Nu pe omul superior încercăm noi să-l şlefuim, ci pe omul om”. De altfel, în Pentru legionari, definind Legiunea, prin temeiurile ei, ca pe „o şcoală” spirituală, afirmase: „De aceea, piatra unghiulară de la care porneşte Legiunea este omul, nu programul politic. Reforma omului, nu reforma programelor politice. «Legiunea Arhanghelul Mihail» va fi, prin urmare, mai mult o şcoală şi o oaste decât un partid politic... Din această şcoală legionară va trebui să iasă un om nou, un

om cu calităţi de erou”. Întărea astfel ceea ce spusese în Cărticica şefului de cuib (îndreptarul meticulos al vieţii legionare, de un maximalism de tip franciscan şi de un rigorism de tip cazon, amândouă insuportabile din perspectiva „omului recent”): „Mişcarea legionară, înainte de a fi o mişcare politică. este o şcoală spirituală, în care dacă va intra un om, la celălalt capăt va trebui să iasă un erou”. În sensul acesta o definea, retrospectiv, şi Mircea Eliade (în Memorii, I), numind-o chiar „sectă mistică” (din care el însuşi făcuse parte, cu vervă mărturisitoare, spre sfârşitul anilor ’30).

E de spus că înainte de a impune altora asemenea exigenţe Codreanu a experimentat el însuşi traseul sinuos al unei deveniri „înnoitoare” (în sensul creştin al „dezbrăcării” treptate de „omul cel vechi”, al unei spiritualizări prin rugăciune, meditaţie şi asceză). E o diferenţă considerabilă (pe care numai cineva rău-voitor o poate contesta) între tânărul exaltat din perioada luptelor studenţeşti de la începutul anilor ’20 şi liderul grav şi măsurat al ultimilor ani: cel cu care se întreţinuse rabinul Şafran sau pe care venise să-l viziteze la Bucureşti un Julius Evola; cel cu care Iuliu Maniu, Gh. I. Brătianu, C. Argetoianu şi. Partidul Evreiesc nu ezitaseră să încheie, în 1937, un important pact politic şi despre care un Nae Ionescu putuse afirma: „Minunea pe care a făcut-o Corneliu Codreanu e aşa de mare încât de-acum îl depăşeşte şi pe el”; în fine, cel care a făcut repetate apeluri la non-violenţă (unii au vorbit de „modelul Gandhi”!) şi de la care ne-au rămas însemnările de la Jilava (1938), pe care nu mă sfiesc să le definesc ca pe unul dintre cele mai importante documente de gândire creştină laică din secolul XX (dar câţi le-au citit?).

Ceea ce spun eu aici încercase să spună şi Codreanu însuşi în procesul din mai 1938 (când, în lipsa probelor concrete „la zi”, acuzatorii ajunseseră să-i invoce radicalismele primei tinereţi): „Gândiţi-vă, eram de 20 – 22 de ani, eram va să zică un copil şi, în mentalitatea noastră de copii de pe vremea aceea, aşa am văzut noi lucrurile.

Dar de când omul începe să trăiască şi până când îşi termină viaţa, trece timp, se adună înţelepciunea. La început omul judecă într-un fel, i se pare că-i grozav. Sunt trepte de acestea de dezvoltare ale minţii omeneşti şi acţiuni pe care după douăzeci de ani le vezi altfel. Poate acum 20 de ani aş fi făcut un alfabet secret, tocmai pentru că era o anumită vârstă care te împinge să judeci lucrurile aşa cum le-am judecat şi eu pe vremea aceea. Dar de atunci şi până acum este o distanţă mare în timp. Se vede în atitudinea mea, care este aproape contrarie atitudinii iniţiale pe care am avut-o împreună cu toţi băieţii noştri. Este contrarie, din cauza vârstei. Dar nu poate cineva să fie urmărit permanent în viaţa sa pentru că în copilăria lui, când era visător, i se părea că ar putea să se lupte cu toată Europa. Nu cred acest lucru”.

A fost, de altfel, drumul străbătut, firesc şi lucid, şi de alţi întemeietori ai Legiunii. O realitate vie (fie un om, fie o mişcare) nu poate fi judecată reducţionist, printr-un stadiu sau printr-un act izolat al devenirii ei. Din păcate, pe un Codreanu şi pe un Moţa nu toţi i-au înţeles adecvat; şi nu este vorba aici de adversari (care n-au putut sau n-au vrut s-o facă), ci chiar de o parte a propriilor „camarazi”. Aceştia i-au urmat, mai mult sau mai puţin conştient, cu precădere pe foştii „tineri furioşi”, pătrunzându-se prea puţin (sau prea superficial) de „misticismul jertfelnic” al maturităţii lor (consfinţit nu doar cu vorbe, ci cu propriul sânge). Opera lui Codreanu a fost înţeleasă prea puţin în latura ei spirituală (care o deosebea esenţial de fascismele occidentale, şi mai ales de nazism); ispita politicului (în contextul favorizant al unei Europe de dreapta) s-a dovedit mai puternică (şi, până la urmă, mai omenească), anticipând devierile reprobabile de mai târziu. Horia Sima însuşi a fost exponentul acestei categorii (oricât ar fi de neplăcut pentru anumiţi supravieţuitori ai Mişcării, astăzi nu putem să nu tragem o linie de demarcaţie în istoria legionară între ceea ce unii au numit „codrenism” şi „simism”, noţiuni poate relative, dar care acoperă, principial, nu doar o realitate cronologică, ci şi una

tipologică). Mişcarea Legionară a trăit mai tot timpul această tensiune între „secular” şi „spiritual”, care face parte din tragedia ei internă. Şi cert este că la tragedia generică a legionarismului se adaugă – încă mai mişcătoare poate, prin statura şi complexitatea personajului – tragedia neînţelesului şi nedreptăţitului Corneliu Codreanu, acest om cu elanuri de sfânt şi cu renume de bandit…

Claudiu Târziu: Dacă ar fi să restrângem în câteva fraze gândirea lui Codreanu, ce am putea învăţa?

Răzvan Codrescu: E greu de făcut o asemenea sinteză ad-hoc, mai ales în spaţiul şi condiţiile unui interviu. Forţez, totuşi, o aproximaţie. Viaţa istorică nu e nimic fără memorie şi transcendenţă. Dumnezeu şi morţii sunt prezenţe vii, care onorează şi obligă. În ordinea firească, destinul insului este solidar cu destinul neamului, iar totul capătă sens în perspectiva învierii. Există o linie a neamului care merge, în cazul neamurilor creştine, în tandem cu linia Bisericii, dar fără să se confunde cu ea. Românii au datoria sfântă să-şi păzească credinţa şi identitatea, nu pentru a-i umbri pe alţii, ci pentru a se promova cinstit şi plenar pe ei înşişi. Iar pentru a împlini idealul naţional, nicio jertfă nu e prea mare. Legionarul, care ambiţionează şi trebuie să se străduiască să fie o combinaţie actuală de erou şi sfânt, nu se va lăsa cumpărat şi va sta mereu gata de moarte. Onoarea trebuie să fie normă de existenţănu din orgoliu, ci din principialitate. Decât să triumfi printr-o infamie, mai bine să cazi răpus pe drumul onoarei. Politicianismul şi comunismul sunt principalii adversari ai acestor aspiraţii istorice şi existenţiale. Evreii sunt primejdioşi întrucât fac jocul acestor adversari curenţi, contribuind, pe faţă sau pe ascuns, la disoluţia morală şi naţională. Încurajând stânga şi comunismul, ei se pun singuri de-a curmezişul dreptei, care înseamnă naţionalism constructiv şi spiritualism creştin, angajare morală şi comunitară sub semnul crucii lui Hristos. Dar mult mai periculoşi şi mai culpabili decât evreii sunt creştinii care trădează cauza neamului şi

desconsideră locul Bisericii în veac. Marea problemă a istoriei româneşti, mai vechi sau mai noi, este trădarea. Născut sub semnul Arhanghelului Mihail – arhistrategul cu sabie de foc al legiunilor cereşti, pedepsitorul lui Lucifer şi restauratorul dreptăţii divine –, legionarismul se vrea pariu primenitor cu istoria şi împăcare a neamului românesc cu Dumnezeu şi cu sine însuşi. Legionarismul nu pune pe primul plan nici statul (ca fascismul italian), nici rasa (ca fascismul german), ci desăvârşirea sufletească a insului şi a neamului. Triumful lui, prin urmare, nu poate fi doar o afacere politică şi nu poate veni prin lovitură de stat, ci numai prin procesul de lămurire şi perfecţionare lăuntrică. De aceea, pe primul plan este omul, nu programul politic. O idee politică, oricât de mare şi de nobilă, nu înseamnă nimic dacă nu ai oameni pe măsura ei, care să şi-o asume şi s-o pună în lucrare. De aceea pedagogia naţională e marea urgenţă căreia trebuie să-i răspundă noua generaţie, mai ales prin elitele ei. Neamul românesc este provocat la un mare proces de învrednicire – întâi în faţa lui Dumnezeu, apoi în faţa oamenilor. Cel puţin până la „marea biruinţă”, prioritare sunt – trebuie să fie – datoriile, nu drepturile, jertfelnicia, nu comoditatea călduţă a traiului larvar. Iar liderul politic trebuie să aibă în vedere nu doar nevoile materiale şi destinul imediat al celor pe care-i conduce, ci totodată (de nu cu precădere) nevoile lor sufleteşti şi destinul lor veşnic (aspiraţia creştinească spre mântuire). Cam aşa gândea şi simţea Codreanu, mişcându-se indefinit între realism şi idealism, cu năzuinţe cărora nu le-a lipsit nici sinceritatea, nici sublimul, dar care până la urmă au fost înghiţite de limitele – generale, dar şi autohtone – ale umanului.

„UN CODREANU NU SE NAŞTE ÎN FIECARE GENERAŢIE, BA POATE NICI ÎN FIECARE SECOL”.

Claudiu Târziu: Ce credeţi că a contat mai mult în puterea sa de atracţie exercitată asupra maselor, ceea ce spunea/ gândea, felul în care o spunea, pedagogia sa, justeţea cauzei sale sau pur şi simplu ceva inefabil, pe care îndeobşte îl numim charismă?

Răzvan Codrescu: Că a fost un harismatic o recunosc de regulă, fie şi numai cu jumătate de gură, chiar şi adversarii lui ireductibili, români sau neromâni. Dar ce mai înseamnă „harisma” într-o lume desacralizată? Ea pare receptată îndeobşte ca expresie simptomatică a unei stări patologice, puse în legătură mai degrabă cu fascinaţia diabolică decât cu harul divin… Nu ştiu să explic „mistic” ceea ce unii au numit „miracolul” Codreanu, dar, într-o abordare mai pozitivistă, cred că a contat enorm faptul că el întruchipa plenar ceea ce le cerea celorlalţi. Şi, desigur, că a pus degetul în principalele răni ale unei lumi româneşti care la vremea aceea nu-şi pierduse încă de tot, cum pare să se întâmple astăzi, încrederea că poate fi mai mult decât este.

Claudiu Târziu: Poate să mai fie Codreanu un model de lider? Şi: calităţile de lider din anii ’30 se mai potrivesc în actualitate?

Răzvan Codrescu: Sigur că sunt diferenţe uriaşe de mentalitate şi de context. Dacă am mai avea astăzi un lider potenţial tăiat din stofa lui, am putea vedea în ce măsură paradigma mai încape în sintagmă. Nu e însă cazul. Îmi place să cred, totuşi, că un popor, fie el oricât de pervertit, atunci când se simte iubit cu adevărat de un lider al lui, nu neapărat perfect, dar nemincinos, hotărât şi dispus la jertfirea de sine, nu se poate să nu rezoneze. Dar un Codreanu nu se naşte în fiecare generaţie, ba mă tem că nici în fiecare secol. Iar poporul român mă tem că va continua să sufere acut, încă multă vreme de aici înainte, de faptul – conştientizat sau doar intuit – că nu este iubit cu adevărat de „aleşii” lui, care nu fac decât să-i folosească spinarea pentru a se cocoţa acolo unde vocaţia lor nu i-ar îndreptăţi niciodată…

Claudiu Târziu: De ce e cool pentru tânăra generaţie Che Guevara şi Codreanu nu?

Răzvan Codrescu: Pentru că astăzi limba stângii e înţeleasă, pe când a dreptei nu. Dacă eşti înveşmântat în roşu, nici măcar violenţa nu deranjează, ci devine aventură a eroismului umanitar. Dacă însă eşti înveşmântat în verde,

nu numai violenţa ţi-e imputată, dar şi eventuala sfinţenie. Este însă şi o problemă de orizont cultural şi mediatic. Nicio generaţie din istoria modernă n-a mai fost atât de incultă şi de manipulată. Desigur, tinerii înşişi sunt cei mai puţin vinovaţi de deruta lor axiologică şi morală: ei sunt în primul rând victimele unei lumi remodelate după chipul şi asemănarea stângismului dizolvant.

„MAIMUŢĂREALA EPIGONICĂ NU POATE FI FORMULĂ DE SUPRAVIEŢUIRE SAU SOLUŢIE DE VIITOR”.

Claudiu Târziu: În pofida faptului că în Europa era un context favorabil, că în ţară a avut o aderenţă semnificativă în mase, că a beneficiat de intrarea în rândurile sale sau de sprijinul din afară al unei pleiade de mari intelectuali, că a avut un lider puternic şi charismatic, Mişcarea Legionară a eşuat. Cel puţin din punct de vedere politic. De ce? A greşit undeva Corneliu Codreanu când a structurat-o? A avut un „călcâi al lui Ahile” sau un defect originar, care i-a provocat distrugerea?

Răzvan Codrescu: Destinul Legiunii se confundă, în parte, cu destinul vitreg al întregii drepte europene. Nu zic că n-au fost şi păcate de plătit, dar te întrebi când va veni vremea să-şi plătească şi stânga păcatele, încă şi mai mari. Codreanu însă (şi ce-a fost mai bun în Legiune odată cu el) aş zice că şi-a plătit nu doar păcatele, ci şi. virtuţile. Ceea ce vreau să spun este că mi se pare că a ridicat ştacheta prea sus. „Maximalismul” moral şi comportamental de tip jertfelnic la care chema Codreanu (a se vedea mai ales Cărticica şefului de cuib) avea în sine ceva sublim-utopic, mai ales într-un secol atât de corupt. Au fost şi unii care au reuşit să-l întruchipeze, dar nu prea mulţi şi, în orice caz, nu destui, raportaţi la massele largi, care au asimilat mult mai lesne comunismul. Sigur că şi atât cât a reuşit rămâne impresionant. Cum să nu fii impresionat şi serios pus pe gânduri când vezi că mai sunt şi astăzi nonagenari (unii legionari efectivi, alţii trecuţi doar prin Frăţiile de Cruce) care, după ce au asistat la decimarea Legiunii, au făcut ani grei de puşcărie şi au suferit toată viaţa pentru crezul lor,

se sting mărturisindu-l transfiguraţi: abia prin ei ajungi să începi să înţelegi ce minune a săvârşit Codreanu în sânul unei generaţii, dar şi să te îndoieşti că astăzi aşa ceva ar mai fi cu putinţă. Eu unul mă simt mereu dator să mărturisesc că oamenii cei mai de calitate din generaţia interbelică pe care am ajuns să-i cunosc (nu puţini) au avut, într-un fel sau altul, contact cu Legiunea sau cu Frăţiile de Cruce. Dacă floarea acestei generaţii n-ar fi fost decimată în lagăre şi închisori, faţa României ar fi fost alta, credeţi-mă!

Claudiu Târziu: Mai este posibilă azi ascensiunea politică a unei personalităţi asemănătoare cu aceea a lui Codreanu? Mentalitatea curentă ar mai îngădui-o? Mai este vremea marilor grupări încolonate în spatele unui lider? Contextul cultural-politic nu e cumva mai puţin permisiv? Dar nu cumva tot contextul, de data asta însă social-politic (cât se aseamănă acesta cu cel interbelic?) reclamă apariţia unui astfel de lider? Nu cumva românii tânjesc după un conducător cu principii ferme, o orientare clară către Biserică şi ne-am şi care să aibă o personalitate de „mână de fier”?

Răzvan Codrescu: Codreanu este un gen de lider rar şi greu de definit. Nu era un orator strălucit, nu era un om de condei, nu era o somitate intelectuală sau profesională, calităţile lui de om politic erau mai degrabă aproximative, dar avea o rectitudine şi o îndrăzneală care cucereau, oferind încredinţarea unei consistenţe inanalizabile. Mi-e greu să-l transplantez în realitatea actuală – şi tocmai de aceea am fost mereu mai degrabă circumpect, iritând teribilismele neolegionare (adeseori penibil epigonice), în privinţa posibilităţii de a mai reitera vreodată legionarismul ca atare. Sigur, şi astăzi ne confruntăm acut cu o criză a autorităţii la toate nivelurile, cu criza morală, cu criza economică, cu excesele politicianismului, dar totuşi coordonatele sunt cu totul altele, ca să nu mai vorbesc de orizontul de aşteptare... E altă sensibilitate publică, alt material uman (tot mai inconsistent), alt context intern şi internaţional. Mentalitate, limbaj,

structură socială, raporturi de forţe – toate sunt altele. **Nu mai există marele context european de dreapta. Nu mai există – după o jumătate de secol de comunism – nici „poporul” şi nici „elitele” de altă dată. Şi nu mai există – last but not least – „harisma” vreunui „Căpitan”… În mod firesc, lumea e mult mai circumspectă după experienţele „totalitare” ale secolului XX, dar şi după deziluziile curente ale democraţiei noastre dâmboviţene, e mult mai uzată şi mai ieşită din priză, mai divizată şi mai dezorientată, mai manipulată şi mai manipulabilă. Dacă legionarismul a eşuat în condiţii mult mai favorabile, cum ar putea birui neolegionarismul în condiţiile menţionate?! Una e evaluarea corectă a Legiunii şi alta e reînvierea ei. Eu sunt pentru o evaluare corectă, cu tot curajul şi cu toată răspunderea, învăţând ce este de învăţat din această lecţie a istoriei, dar am spus-o şi nu pridídesc să o repet: fiecare epocă generează, dacă este vie şi creatoare, forme politice sau culturale proprii. Dacă nu, nu. Maimuţăreala epigonică nu poate fi formulă de supravieţuire sau soluţie de viitor. Noul nostru pariu cu istoria – dacă mai suntem în stare de unul – ar trebui să înceapă, cred eu, de la acest punct de minimă luciditate.**

De Claudiu Târziu – Rost